Organiseer een Koerdisch etentje voor Rojava en Shengal tijdens de Warmste Week!

Het Koerdisch Instituut is dit jaar een 'goed doel' voor de Warmste Week / Music for Life-campagne van Studio Brussel. In de periode voor Kerstmis roepen we op om activiteiten te organiseren ten voordele van de wederopbouw van Kobanê (Syrië) en Shengal (Irak), twee steden die door Islamitische Staat vernield werden. Op **www.kurdishinstitute.be** vindt u Koerdische recepten, muziek, inkledingstips en documentaires waarmee u zelf een lekker Koerdisch etentje kunt organiseren om geld in te zamelen. Niet enkel een aangename en lekkere manier om kennis te maken met de Koerdische cultuur, maar tegelijk een broodnodige hulpactie voor de zwaar getroffen bevolkingsgroepen daar.

Geen tijd tijdens de Warmste Week? Geen probleem! Deze actie blijft ook in 2017 lopen.

Meer info op **www.facebook.com/KoerdischeEtentjes**.

afgiftekantoor 1210 Sint-Joost-Ten-Node

bpost
PB-PP | B-308687
BELGIE(N) - BELGIQUE

DE KOERDEN

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN HET KOERDISCH INSTITUUT | JAARGANG 16 | N°92 | NOVEMBER-DECEMBER 2016

De chaos in Turkije wordt elke dag groter:

"We hebben allemaal een tas klaarstaan voor de gevangenis. Iedereen kan nu elk moment gearresteerd worden."

|*EDITORIAAL*|

De chaos in Turkije wordt elke dag groter

Derwich M. Ferho

Sinds de laatste parlementsverkiezingen speelt Erdoğan een zeer gevaarlijk spel. De president van Turkije droomt er al sinds 2002 van sultan te worden en het Islamitisch-Ottomaanse imperium nieuw leven in te blazen. Hiervoor is hij tot alles in staat en zijn tactiek bestaat eruit de politieke oppositie, media, gerecht, onderwijs, … monddood te maken.

Enkele jaren geleden verklaarde hij in Amed (Diyarbakir), de hoofdstad van de Koerden, dat de "Koerdische kwestie zijn kwestie is" en dat hij bereid is deze op te lossen zodat het land uit de chaos geraakt. In deze optiek zijn herhaaldelijk gesprekken gevoerd tussen de AKP-regering en de PKK, zowel in Turkije, in Imralı waar PKK-leider Öcalan in isolatie gevangenzit, in het Qandil-gebergte waar de guerrillero's hun basis hebben en in Europese hoofdsteden, waaronder Oslo (Noorwegen). Op 28 februari 2015 wordt er zelfs een overeenkomst tussen de AKP-regering en de PKK-leiding publiek gemaakt. Maar enkele weken later heeft Erdoğan die overeenkomst van tafel geveegd en een bocht van 180 graden gemaakt. Hij maakte duidelijk dat al zijn beloftes niets anders waren dan een poging om tijd te winnen en zijn positie te versterken. Met die gedachten is hij op 7 juni 2015 naar de verkiezingen gegaan. Zijn AKP werd de grootste partij, maar kon geen meerderheid krijgen (40,87 %, 258 zetels van de 550). Tot zijn grote ergernis boekt de pro-Koerdische HDP onder de leiding van Selahattin Demirtaş zeer goede resultaten (13,12 %, 80 zetels). Dat de HDP de kiesdrempel overstijgt en een gevaar vormt voor zijn presidentiële ambities, maakt hem razend. Maandenlang laat hij het land in een regeringscrisis. Na heel wat provocaties, diverse aanslagen tegen de HDP en militaire operaties tegen de PKK, kondigt Erdoğan nieuwe verkiezingen aan op 1 november 2015. Zijn AKP krijgt 49,49 % van de stemmen, goed voor 319 zetels. De HDP zakt naar 10,76 % of 59 zetels. Ondanks het feit dat hij nog steeds de grootste partij heeft, kan hij zijn droom van een sterk presidentieel systeem niet zonder steun van een andere politieke partij waarmaken. De voornaamste reden waarom hij niet de benodigde meerderheid voor een grondwetswijziging haalt, ziet hij in het verkiezingssucces van de HDP. Daarom zorgt hij dat de HDP-verkozenen hun parlementaire onschendbaarheid verliezen. De repressie tegen de HDP en de Koerden gaat de hoogte in. Bijna alle HDP-parlementsleden worden vervolgd. Covoorzitters Selahattin Demirtas en Figen Yüksekdag worden samen met acht andere parlementsleden opgesloten in de gevangenis. Verkozen burgemeesters worden uit hun functie ontzet en vervangen door ambtenaren of militairen uit Ankara. Sinds de verkiezingen gaat er geen dag voorbij zonder een of andere militaire, politionele of gerechtelijke operatie tegen de HDP.

Een andere reden waarom Erdoğan de weg koos van de harde repressie tegen de Koerden, zijn de succesrijke ontwikkelingen in Rojava, de overwegend Koerdische regio's in Syrië, aan de grens met Turkije. Dat de internationale gemeenschap de successen van de YPG/YPJ-milities tegen de terreurbeweging IS en de strijd voor een democratisch Syrië op prijs stelt, maakte hem nog kwader. Daarom hebben Erdoğan en zijn regering tot kort geleden de IS en soortgelijke terroristische groepen gesteund. De IS-strijders gebruikten en gebruiken nog steeds de Turkse grenzen. Het is meermaals overduidelijk geworden dat terroristische jihad-groepen in Syrië logistieke en materiele steun kregen van de Turkse overheden. Denk maar aan de vrachtwagens vol met wapens, cadeau gedaan door de MIT, die onderschept werden aan de grens. Voor Erdoğan en zijn regering mogen de Koerden nergens en nooit een deftige statuut krijgen.

Op 17 november hebben Turkse extremisten het Koerdisch Instituut te Brussel in brand proberen steken. Gelukkig is dat niet gelukt. Het is de 5de keer dat deze instelling aangevallen wordt, met het oog op een volledige vernietiging van het Instituut dat al zoveel jaren bestaat en erkend is in het kader van sociaal-cultureel werk. Terzelfdertijd probeerden hackers de website van het Koerdisch Instituut plat te leggen. Zelfs een organisatie als het Koerdisch Instituut wordt te gevaarlijk bevonden voor de Turkse autoriteiten. De laatste tijd circuleren geruchten dat er verschillende groepen uit Turkije naar Europa zijn gestuurd om aanslagen te plegen tegen Koerdische politici, mensenrechtenactivisten en organisaties in ballingschap, waarover later meer. Dit is niets nieuws. Denk maar aan de moord op drie Koerdische dames in Parijs op 9 januari 2013. Op die manier willen de Turkse autoriteiten de strijd voor een democratisch Turkije de kop indrukken. Erdoğan wil slechts een unitaire staat met één vlag, één volk, één taal en één religie, de Salafistische Islam.

"We hebben allemaal een tas klaarstaan voor de gevangenis. Iedereen kan nu elk moment gearresteerd worden."

Kristel Cuvelier

Op 11 september 2016 werden in één keer meer dan 24 pro-Koerdische co-burgemeesters ontzet uit hun ambt en vervangen door curatoren ("kayyum" in het Turks) die aangesteld zijn door de AKP-regering van president Erdoğan. Het ontslaan en/of arresteren van democratisch verkozen burgemeesters is een proces dat al van voor de poging tot staatsgreep van juli aan de gang was, maar sindsdien wordt het lokale bestuur in steeds meer Koerdische steden hardhandig overgenomen door de AKP-regering. Een de facto politieke coup waarmee de stem van zo'n 6 miljoen kiezers ongedaan wordt gemaakt. Bijna dagelijks komt er bericht over nieuwe arrestaties en ontslagen. Een poging tot een stand van zaken begin december 2016.

DE REGERINGSCOUP TEGEN HET LOKALE BESTUUR IN DE KOERDISCHE REGIO

De Democratische Partij der Regio's (DBP), de lokale zusterpartij van de Democratische Partij der Volkeren (HDP), won bij de lokale verkiezingen van 2014 de burgemeesterssjerp in 103 overwegend Koerdische steden en gemeentes, waaronder 3 metropolen (Diyarbakir, Van en Mardin) en 8 provincies (toen nog onder de naam van haar voorganger, de Partij voor Vrede en Democratie, BDP). In een poging vrouwen meer inspraak te geven in het bestuur, hanteert de DBP net als de HDP een systeem van co-voorzitterschap, waarbij alle belangrijke functies gedeeld worden door een man en een vrouw. Door dit systeem met één mannelijke en één vrouwelijke co-burgemeester, tellen deze gemeenteraden in totaal een 200-tal co-burgemeesters.

Op 5 december bevonden zich 45 co-burgemeesters in de gevangenis. De dag erna, op 6 december, werden opnieuw drie co-burgemeesters aangehouden, waardoor dat cijfer opliep tot 48. Vele tientallen van hun collega's zijn ondertussen aangehouden geweest en vervolgens weer vrijgelaten, soms in afwachting van hun proces, en tegen nog verschillende anderen loopt een aanhoudingsbevel.

Naast de arrestaties, werden al meer dan 50 co-burgemeesters ontslagen en vervangen door regeringsgetrouwe "kayyums", een aantal dat eveneens snel oploopt. De AKP-regering had op 6 december al het bestuur overgenomen van 36 gemeenteraden. De regering rechtvaardigt deze totaal ondemocratische machtsovername met tal van loze beschuldigingen. Zo worden sommige gemeentebesturen er bijvoorbeeld van beschuldigd geld door te sluizen naar de PKK. De beklaagde gemeentebesturen reageerden door alle details van hun budgetten, die sowieso publiek zijn, te adverteren op spandoeken, reclamepanelen, websites en in de pers. "Hoewel medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken de budgetten en financiële gegevens van deze gemeentebesturen maandenlang zeer zorgvuldig bestudeerden, hebben ze geen enkel bewijs kunnen vinden dat deze beschuldigingen rechtvaardigt," aldus de HDP in een verklaring.

De voortschrijdende repressie van Koerdische lokale besturen is mogelijk dankzij een nieuw decreet dat de regering uitvaardigde onder de huidige noodtoestand, een uitzonderingssituatie die Erdoğan nog minstens een jaar lang om de drie maanden wil verlengen. Dit decreet (nr. 674, daterend van 1 september 2016) geeft het Ministerie van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid om vertrouwelingen aan te stellen om verkozen burgemeesters te vervangen.

De door de regering aangestelde curatoren doen er ondertussen alles aan om de verwezenlijkingen

van de pro-Koerdische gemeentebesturen terug te draaien. Deze hadden zwaar geïnvesteerd in onder meer de promotie van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, lokale economie, ecologie en het vrijwaren en promoten van de rijke culturele diversiteit van de regio. Zo hadden bijna alle DBP-gemeentebesturen een departement voor vrouwenzaken en werden er tal van projecten georganiseerd om ongelijkheid en geweld tegen vrouwen tegen te gaan. Van het uitbannen van polygamie en eremoorden tot het principe dat mannen thuis ook de afwas kunnen doen, er werd aan gewerkt. Zodra de curatoren het bestuur overnamen, werden de departementen voor vrouwenzaken en verschillende vrouwencentra meteen gesloten.

Naast deze rechtstreekse overname van lokale besturen door de regering, is er ook nog een onrechtstreekse machtsovername bezig. Al aan minstens 15 DBP-gemeenteraden werden belangrijke bevoegdheden ontnomen, zoals het beslissingsrecht over infrastructuurwerken en de aanwerving van personeel. Onder de noodtoestand worden deze bevoegdheden overgedragen aan districtsgouverneurs.

ARRESTATIE VAN DE CO-BURGEMEESTERS VAN DIYARBAKIR (AMED)

Aangezien het onmogelijk is om alle zaken te bespreken, nemen we deze eruit van mevrouw Gultan Kisanak, voormalig parlementslid en de huidige populaire co-burgemeester van Diyarbakir (Amed in het Koerdisch), de onofficiële hoofdstad van de Koerdische regio in Turkije. Elders in dit nummer kunt u lezen over een andere belangrijke Koerdische politicus, Ahmet Türk, de co-burgemeester van de stad Mardin, die op 21 november aangehouden werd. Mevrouw Kisanak is tevens covoorzitter van de Unie van de Gemeentebesturen van de Zuidoostelijke Anatolische Regio (GABB), een officiële koepelorganisatie van 117 gemeentes.

Gultan Kisanak werd samen met haar collega-burgemeester Firat Anli aangehouden op 31 oktober. Gülten Kisanak had slechts uren ervoor nog getuigd in het Turkse parlement over de mislukte couppoging van 15 juli waar een parlementaire onderzoekscommissie zich momenteel over buigt. Burgemeester Kisanak

Gultan Kisanak en Firat Anli, co-burgemeesters van Diyarbakir (Amed), werden aangehouden op 31 oktober.

vertelde er over de gruwelijke oorlog van de Turkse veiligheidsdiensten in de Koerdische gebieden sinds juli 2015 en hoe deze crisis en onstabiliteit mee de basis gelegd hebben voor de coup. De meeste officieren en legeronderdelen die betrokken waren in de couppoging, waren niet toevallig de uitvoerders van de oorlog in de Koerdische regio. Burgemeester Kisanak wees erop dat je niet een brutale oorlog kan voeren in één helft van een land en democratie en rechtstaat hebben in de andere helft. Als uitweg wees ze op het terug opstarten van het vredesproces en democratisering van het Turkse politiek bestel. Na haar getuigenis in het parlement, keerde zij terug naar Diyarbakir en werd prompt gearresteerd nadat ze landde in de luchthaven. Op hetzelfde moment werd ook Firat Anli gearresteerd. Zowel de politie als de gendarmerie hebben huiszoekingen gedaan op hun woonadressen en alle instellingen van de stad en het stadhuis. Daarbij gingen zij driest te werk en richtten veel schade aan. De dag erop duidde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een districtsgouverneur aan om de stad te besturen.

Mevrouw Kisanak behoort tot de duizenden Koerdische politieke activisten die na de militaire staatsgreep van 1980 opgesloten werden in de gevangenis van Diyarbakir. Zoals zovelen werd ook zij gemarteld omdat ze haar Koerdische identiteit niet wou opgeven. Ze werd hierover geïnterviewd door Amberin Zaman voor Al-Monitor. Zoals de meeste Koerdische politici vertelt ze liever niet over de martelingen en de verkrachtingen in de gevangenissen. Een kwestie van eer. Uit respect daarvoor publiceren we hier geen details, maar deze zijn bijzonder schokkend en mensonterend en getuigen van de ongelooflijke kracht van de ontelbare Koerdische politici en politieke activisten die deze hebben weerstaan. We vermelden dit verder omdat het aantal klachten over martelingen en verkrachtingen in de gevangenissen, zo endemisch in de jaren '80 en '90, sinds de mislukte staatsgreep helaas opnieuw begint toe te nemen. Mevrouw Kisanak verwoorde haar wedervaren als volgt: "Het was barbaars. Mensen stierven, pleegden zelfmoord. Het was een inferno. Er werd de klok rond gemarteld. Maar ik zie er het nut niet van in te spreken over de omstandigheden in de gevangenis toen. Het ergste wat ze deden, was proberen om onze eer te stelen. En als we praten over het seksuele geweld, dan zijn ze daarin geslaagd. Het is niet nodig in detail te treden. De details liggen voor de hand. Al het gevangenispersoneel waren mannen en behoorden tot het leger. Ze probeerden ons neer te slaan, onze Koerdische identiteit eruit te stampen en onze vrouwelijke identiteit te vernietigen. De martelingen waren genadeloos. Maar we hielden stand. (…) Onze sterkte lag in onze samenhorigheid en onderlinge solidariteit. Als een fysiek zwakkere vrouw eruit gekozen werd om gestraft te worden, bijvoorbeeld omdat ze Koerdisch had gesproken, dan stapte een sterkere vrouw naar voren om in haar plaats de straf te ondergaan."

In totaal bracht mevrouw Kisanak vier en een half jaar door in de gevangenis. Op de vraag of ze ooit had overwogen zich aan te sluiten bij de PKK, antwoordde ze: "Ik kan me voorstellen dat de meeste Koerden ooit wel eens overwogen zullen hebben om naar de bergen te trekken. Soms lijkt het wel de enige manier om om te gaan met de repressie en het geweld waarmee we geconfronteerd worden. In de gevangenis van Diyarbakir hadden we het er vaak over dat we onszelf zouden wreken als we uit de gevangenis zouden komen. Maar toen ik weer vrij was, realiseerde ik me dat er ook een andere weg was. Ons verhaal moest verteld worden. De stemmen van de Koerden moeten gehoord worden." Kisanak besloot journalistiek te studeren en ze werd hoofdredactrice van de pro-Koerdische krant Özgur Gündem (in de periode van de brandaanslag op de redactielokalen), alvorens in de politiek te gaan. Ze heeft één dochter.

Gultan Kisanak wordt samen met haar collega-burgemeester Firat Anli aangeklaagd voor lidmaatschap van een terroristische organisatie. De beschuldigen zijn voornamelijk gebaseerd op toespraken die ze heeft gehouden, de enige aanklacht die niet valt onder het recht op vrije meningsuiting is de aanklacht dat er voertuigen (of graafmachines, dat is niet duidelijk) van het gemeentebestuur zouden zijn gebruikt voor het begraven van PKK-militanten. De openbare aanklager eist 230 jaar cel tegen haar.

VLOEDGOLF AAN LOZE BESCHULDIGINGEN

Op 4 november werden de beide covoorzitters van de HDP, Selahattin Demirtaş en Figen Yüksekdağ, samen met een tiental andere parlementsleden gearresteerd, waarvan er acht aangehouden bleven. Op 12 december werden opnieuw twee parlementsleden gearresteerd, waarvan één aangehouden bleef. Terzelfdertijd werd

Op 4 november werden de beide covoorzitters van de HDP, Selahattin Demirtaş en Figen Yüksekdağ, samen met een tiental andere parlementsleden gearresteerd, waarvan er acht aangehouden bleven.

een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen nog zes andere parlementsleden. Op dit moment lopen er vele honderden rechtszaken tegen zo goed als alle van de 59 HDP-parlementsleden. Er blijft slechts één parlementslid over, een verkozene van de Armeense gemeenschap, tegen wie nog geen aanklacht geformuleerd werd, maar vermoedelijk zal ook dit niet lang meer duren. De meer dan 600 aanklachten (dit cijfer loopt ook op) gaan hoofdzakelijk over uitspraken die de parlementsleden hebben gedaan in het kader van hun werk als politici. Een van de aanklachten tegen Demirtaş gaat bijvoorbeeld over de toespraak die hij gegeven heeft n.a.v. de arrestatie van burgemeester Kisanak. In deze toespraak, die op onze website te lezen is, roept hij de Koerdische bevolking op de kalmte te bewaren en zich enkel op vreedzame wijze te verzetten. Volgens de aanklagers is de toespraak echter opruiend en beledigend voor de president. Begin december moest Demirtaş, zelf advocaat en mensenrechtenspecialist, zich verdedigen tegen een andere aanklacht over 'het beledigen van de president'. Het gaat over een citaat van MHP-leider Devlet Bahçeli, die Erdoğan in de aanloop naar de verkiezingen een "dief" had genoemd. Het enige wat Demirtaş deed was Bahçeli herinneren aan zijn eigen verkiezingsslogan, aangezien de MHP na de verkiezingen alsnog in zee ging met de AKP. De exacte zin waarover Demirtaş zichzelf moest verdedigen: "Jullie hebben de president allebei een dief genoemd en daarna gaan jullie een fijne tijd doorbrengen op het paleis van dezelfde persoon die jullie een dief genoemd hebben." Demirtaş wees er in zijn verdediging fijntjes op dat de MHP-leider zelf niet aangeklaagd is voor het beledigen van de president, terwijl de oorspronkelijke woorden van hem waren.

Begin november liepen tegen Demirtaş 93 rechtszaken, aangespannen door openbare aanklagers van 18 verschillende provincies. Alles samen wordt 486 jaar gevangenis plus twee maal levenslang tegen hem geëist.

Ondertussen maakt de Koerdische beweging zich ernstig zorgen over zijn veiligheid, aangezien de immens populaire voorzitter, net als collega-parlementsleden, in isolatie gevangen wordt gehouden in een type F-gevangenis, waar ook aanhangers van de Islamitische Staat en consoorten gevangen zitten. Afgelopen weekend kwam ook het bericht binnen dat Demirtaş, die hartproblemen heeft, een hartkramp had gekregen en ook op het vlak van medische zorgen vrezen zijn familieleden het ergste. Demirtaş heeft een vrouw en twee kinderen, die hij de eerste maand van zijn gevangenschap niet te zien kreeg.

ONNAVOLGBARE REPRESSIE

Het zijn niet enkel de parlementsleden van de pro-

Beelden van de arrestatie van HDP-covoorzitter Selahattin Demirtaş. (Foto: Yolculuk Gazette)

Koerdische HDP en de co-burgemeesters van haar lokale zusterpartij DBP, die gearresteerd worden (we gebruiken 'pro-Koerdisch' omdat de HDP en de DBP, geheel in lijn met hun ideologie, niet alleen uit Koerden bestaat, zo is HDP-co-voorzitster Figen Yüksekdağ bijvoorbeeld van Turkse origine). Ook gemeenteraadsleden en tal van andere functionarissen en partijleden worden opgepakt. HDP-woordvoerder Ayan Bilgen verklaarde op 12 december dat er sinds 22 juli 2015 in totaal al minstens 7432 HDP- en DBP-leden werden gearresteerd (inclusief parlementsleden en burgemeesters), waarvan er momenteel 2345 in de gevangenis zijn opgesloten. Terwijl we dit schrijven komt het bericht binnen dat op 12 december nog eens 235 HDP-leden aangehouden werden en dat uit wraak voor de bloedige aanslag in Istanbul van 10 december, die opgeëist werd door de Vrijheidsvalken van Koerdistan (TAK), een splintergroep van de PKK. Een aanslag die door de HDP meteen ten strengste veroordeeld werd en waar de partij bezwaarlijk voor verantwoordelijk kan gesteld worden. De TAK-aanslag wordt nu door de AKP-regering gebruikt als excuus om de ontmanteling van de derde grootste partij in Turkije verder te zetten. De repressie tegen de pro-Koerdische partij werd echter al lang voor deze aanslag in gang gezet en dateert eveneens van voor de mislukte staatsgreep van 15 juli, dat andere excuus voor de complete machtsovername van Erdoğan.

Het lijkt er sterk op dat het regime de hele Koerdische politieke beweging in de gevangenis wil krijgen, maar ook daarbuiten is de repressie enorm. In september werden eveneens 11.500 Koerdische leerkrachten geschorst op verdenking van banden met de PKK. Vorige maand verklaarde de Turkse minister van Arbeid dat er meer dan 10.500 overheidspersoneelsleden ontslagen zijn vanwege diezelfde verdenking van banden met de PKK. Zo goed als alle Koerdische mediakanalen werden gesloten.

Het is schier onmogelijk aan het worden om correct cijfermateriaal te geven over het totaal aantal administratieve en gerechtelijke aanhoudingen (onder de noodtoestand werd de maximale administratieve aanhoudingstermijn verlengd tot 30 dagen). Ten eerste omdat de cijfers bijna dagelijks veranderen door nieuwe arrestaties en anderzijds worden mensen ook weer vrijgelaten, vaak in afwachting van hun proces. Ten tweede valt de omvang van de zuiveringsacties in Turkije enkel te omschrijven als 'astronomisch' en 'hallucinant', met in totaal meer dan 100.000 ontslagen, rond de 80.000 aanhoudingen en rond de 40.000 gedetineerden uit alle geledingen van de samenleving: de politiek, het onderwijs, de academische wereld, het gerecht, het leger en de politie, de vakbonden, de media en duizenden organisaties uit de civiele samenleving (cijfers van Turkey Purge, een website van anonieme journalisten). Ten derde omdat zij die in een normale samenleving dergelijke cijfers zouden proberen bijhouden, zoals journalisten, advocaten en mensenrechtenactivisten, eveneens gearresteerd worden. De repressie is zo erg dat mensen die aangeklaagd worden van "terrorisme" (lees: die ervan verdacht worden sympathie te hebben voor de PKK of Gülen), het moeilijk hebben om nog een advocaat te vinden die hen wil verdedigen, omdat ook advocaten in de klappen delen als ze de verdediging van "terroristen" op zich nemen. Ook zijn

er verschillende gevallen gemeld waarbij familieleden van geviseerde personen opgepakt worden, als deze personen zelf naar het buitenland gevlucht zijn. De aanklachten zijn, om het zacht uit te drukken, doorgaans op zeer weinig gebaseerd. Zo volstaat het om een boek over Gülen of de PKK in je boekenkast te hebben om gearresteerd te worden. We herinneren er hier ter illustratie aan dat het enige "vergrijp" van de ruim 2000 academici die begin dit jaar al werden weggezuiverd, nog voor de couppoging van juli, eruit bestond dat ze een petitie hadden getekend die opriep tot het hernemen van het vredesproces tussen de regering en de PKK. Al deze "Academici voor de Vrede" zijn geschorst, ontslagen, gearresteerd en/of het land uit gevlucht.

De censuur is ondertussen bijna compleet. Tussen 177 en 195 mediakanalen zijn gesloten, ruim 140 journalisten zitten in de gevangenis. Maar ook sociale media worden zwaar gecensureerd en met de regelmaat van de klok geblokkeerd. In Turkije kan je bovendien maar beter twee keer nadenken voor je iets op Twitter of Facebook zet. Zo werd bijvoorbeeld onlangs een jongeman tot 2 jaar en vier maanden cel veroordeeld omdat hij op zijn Facebook-pagina twijfels had geuit over de echtheid van de couppoging van 15 juli. Daarnaast heeft de regering vele duizenden "AK-trollen" en een leger hackers in dienst, die onder meer kritische journalisten en pro-Koerdische politici virtueel proberen lynchen en hen overstelpen met beledigingen en bedreigingen met moord en verkrachting. En dan hebben we het nog niet eens gehad over de talloze gevallen van fysiek geweld tegen opposanten van het regime, inclusief bomaanslagen tegen HDP-bijeenkomsten, martelingen, moorden, buitenrechtelijke executies en verontrustende verdwijningen. Zo verdween de Koerdische tv-presentatrice en DBP-gemeenteraadslid Müjgan Ekin op 24 oktober nadat ze volgens een ooggetuige door politieagenten in burger gearresteerd werd. Sindsdien is niets meer van haar vernomen. Of over het verontrustende feit dat AKP-leden opgeroepen worden om zich te bewapenen en er wapenvergunningen worden uitgedeeld onder de aanhangers van Erdoğan, en dat terwijl mensen die oproepen tot vrede in de gevangenis gestopt worden.

Het is vermoedelijk een understatement om te zeggen dat de democratische oppositie in Turkije momenteel in shock verkeerd. Het komt er eigenlijk op neer dat iedereen die nog kritiek durft te uiten op het dictatoriale beleid van Erdoğan zich moet voorbereiden op de gevangenis. En dat is wat pro-Koerdische politici momenteel doen, zich voorbereiden op de gevangenis.

"Mijn tas om mee te nemen naar de gevangenis staat klaar," vertelde HDP-parlementslid Feleknas Uca aan The New York Times. "We hebben allemaal thuis een tas klaar staan voor de gevangenis. Iedereen kan nu elk moment gearresteerd worden." Tijdens de 13de EUTCC-conferentie over Turkije en de EU die op 7 en 8 december plaatsvond in het Europees Parlement, getuigde een jonge HDP-functionaris over zijn aanhouding. De jonge politicus was oorspronkelijk uitgenodigd als spreker, maar zijn aanhouding maakte dit onmogelijk. Daar hij onverhoopt terug vrijgelaten werd in afwachting van zijn proces, kreeg de jonge HDP-politicus alsnog enkele minuten spreektijd vanuit het publiek. "We proberen allemaal zoveel mogelijk proteïnen te eten," vertelt hij. "Het eten in de gevangenis bevat veel te weinig eiwitten, daarom gebruiken we onze tijd buiten de gevangenis nu om nog zoveel mogelijk proteïnen op te nemen. Jullie (internationale) steunbetuigingen zijn de intellectuele proteïnen, die we nodig hebben om het te kunnen volhouden in de gevangenissen."

Kristel Cuvelier is stafmedewerker van het Koerdisch Instituut vzw.

“De HDP is een goed medicijn voor Turkije”

Chris Den Hond

Een terugblik op de politieke strijd van de Koerdische bevolking in Turkije.

Met de sluiting van Koerdische en andere oppositiemedia en de arrestatie van 10 parlementsleden van de Democratische Partij der Volkeren (HDP), verkozen voor het Turkse parlement, overschrijdt president Erdoğan een nieuwe rode lijn. In plaats van de Koerden de hand te reiken om tot een politieke oplossing te komen, criminaliseert hij hen. Het hindernissenparcours van de Koerdische politieke beweging in Turkije gaat verder en het élan van deze partij – die naast Koerden ook Armeense en Assyrisch-Chaldeeuwse minderheden, voorvechters voor LGTB-rechten en linkse Turkse groeperingen samenbrengt – zal enkel groeien. Een terugblik.

Dogan Özgüden, die in 1936 geboren werd in een gezin van Turkse spoorwegarbeiders uit Ankara, is schrijver en hoofdredacteur van het persagentschap Info-Türk, gebaseerd in Brussel. Özgüden en zijn vrouw Tugsavul, waren gedwongen Turkije te verlaten na de militaire staatsgreep van 1971, na een vijftigtal rechtszaken rond vrije meningsuiting naar aanleiding van de artikels die ze gepubliceerd hadden. Het is hem tot op vandaag verboden terug te keren naar Turkije.

Dogan Özgüden: “Na 60 jaar actief te zijn in het politieke leven van Turkije, kan ik u verzekeren dat de Armeense genocide en de Koerdische kwestie taboeonderwerpen zijn.

Toen de Arbeiderspartij van Turkije (TIP) opgericht werd door linkse syndicalisten, die zich verzetten tegen het pro-Amerikaanse syndicalisme in Turkije, werd deze partij groot mede dankzij de steun van hun Koerdische kameraden. Onder de 15 parlementsleden die in 1965 op basis van een socialistisch programma verkozen werden voor de TIP, bevonden zich verschillende Koerden. De Arbeiderspartij van Turkije (TIP) werd verboden na de staatsgreep van 1971 omdat de partij verklaard had dat “ het Koerdische volk het recht heeft om hun politieke rechten uit te oefenen in Turkije”. Vervolgens gingen de Koerden op zoek naar een autonome politieke oplossing. Verschillenden van hen allieerden zich met de Iraakse Democratische Partij van Koerdistan (KDP) van Barzani, maar na de staatsgreep van 1980, was het de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) die een gewapende strijd lanceerde en die massale steun wist te verkrijgen in het Turkse gedeelte van Koerdistan.”

De Koerdische bevolking zocht naar politieke oplossingen in een oorlogssituatie waarbij in de Koerdische regio van Turkije een 4000-tal Koerdische dorpen ontvlokt en platgebrand werden en in een politieke sfeer die vertolkt werd door de leuze “één staat, één volk, één taal, Turks”.

Dogan Özgüden: “De eerste keer toen Koerdische politici zich kandidaat stelden met de pro-Koerdische Arbeiderspartij van het Volk (HEP) via de lijst van de Sociaal-Democratische Partij (SHP), wonnen ze 12 zetels. Toen Leyla Zana haar eed aflegde in het Koerdisch met de woorden: “Leve de broederschap tussen het Turkse en het Koerdische volk”, werd zij samen met haar collega-politici verdreven uit het Turkse parlement en veroordeeld tot 15 jaar gevangenis wegens ‘verraad’ en ‘banden met de PKK’. Ze kwijnden 10 jaar weg in de gevangenis. De SHP met wie ze een alliantie hadden aangegaan, maar die van nature een etatistische en Kemalistische partij was, liet de Koerdische verkozenen vallen. Leyla Zana kreeg de Sakharov-prijs van het Europees parlement, maar dat haalde haar niet uit de gevangenis.”

Cemile Renklicay, een Koerdische politieke activist en gemeenteraadslid in de regio Parijs: “De

HDP-co-voorzitters Selahattin Demirtaş en Figen Yüksekdağ, momenteel allebei in de gevangenis, spreken de pers te woord op de door Turkse soldaten geblokkeerde weg tussen Diyarbakir en de toen zwaar belegerde Koerdische stad Cizre. Foto: Chris den Hond, 22 maart 2016

opeenvolgende Koerdische politieke partijen werden steeds opnieuw gesloten en heropgericht onder een andere naam, soms zelfs in dezelfde lokalen en met grotendeels hetzelfde personeel. Ze veranderen het logo al op voorhand, klaar voor het volgende verbod."

VAN HEP NAAR HDP

Vaak, om niet in een politieke leegte te vallen, werd al op voorhand een nieuwe naam voor de pro-Koerdische politieke partij juridisch geregistreerd, nog vooraleer de andere partij verboden werd. Hieronder de lijst:

HEP: opgericht in 1990, verboden in 1993

OZDEP: opgericht in 1993, verboden in 1993

DEP: opgericht in 1993, verboden in 1994

HADEP: opgericht in 1994, verboden in 2003

DEHAP: opgericht in 1997, verboden in 2005

DTP: opgericht in 2005, verboden in 2009

BDP: opgericht in 2008, omgedoopt tot Partij van de Democratische Regio's (DBP), een lokale zusterpartij van de HDP, die opgericht werd in 2013, en verboden in …

Cemile Renklicay: "HADEP, opgericht in 1994 en verboden in 2003, heeft het langste kunnen blijven bestaan. Ondanks de arrestatie van Öcalan in 1999 en de massabetogingen over de hele wereld, ondanks het verbod op de Koerdische tv-zender, ondanks het verbod in maart 1999 om het Koerdische nieuwjaarsfeest, Newroz, te vieren, ondanks de militaire noodtoestand OHAL die in de hele Koerdische regio van Turkije was uitgeroepen (1987–2002), slaagde de pro-Koerdische HADEP erin deel te nemen aan de gemeenteraadsverkiezingen van 1999. Dit was van groot belang omdat dit het enige mogelijke politieke expressiemiddel was dat de Turkse overheid de Koerden nog overgelaten had. HADEP slaagde er niet in de nationale kiesdrempel van 10% te halen waardoor ze geen enkele vertegenwoordiger hadden op nationaal niveau. Ze behaalden wel de meerderheid in 37 gemeentes, waaronder een heel aantal belangrijke Koerdische steden in Turkije, zoals Diyarbakir, Van en Batman, vaak ten nadele van de Refah-partij, de voorganger van de huidige AKP."

Met Öcalan achter de tralies en de Turkse wens om lid te worden van de Europese Unie, zag Turkije zich genoodzaakt wat minder repressief op te treden op het vlak van de democratische rechten in Turkije. De Koerdische beweging zag haar kans schoon om een opening te forceren en wist zelfs enkele rechten te verkrijgen op het vlak van taal en cultuur. De Turkse staat werkte deze Koerdische politieke stuwkracht ondertussen nog steeds tegen. Zo verbieden door de staat aangestelde gouverneurs bijvoorbeeld een groot Newroz-feest (het Koerdische nieuwjaar) verbieden, omdat in de toelatingsaanvraag van de Koerdische burgemeesters Newroz, op zijn Koerdisch met een 'w' werd geschreven in plaats van met een 'v' zoals in Nevruz, in het Turks, wat gezien werd als 'separatistisch'.

Maar in het algemeen slaagde de Koerdische politieke beweging er tijdens de jaren 2000 in zich aanzienlijk te versterken. Zelfs al bleef de macht van de gemeentes zeer beperkt, de militaire noodtoestand OHAL werd in 2002 in de hele Koerdische regio terug afgeschaft en de bevolking kon opnieuw een beetje ademhalen.

Dogan Özgüden: "Toen Turkije lid wou worden van de Europese Unie moest de Turkse staat criteria rond mensenrechten respecteren. De Turkse overheid besefte dat ze rekening moest houden met de Koerden, maar ook met de Armeniërs, de Assyriërs, … Hierdoor werd in de jaren 2000 een vredesproces gevoerd, althans minstens voor de schijn, met Abdullah Öcalan als onderhandelaar."

In 2002 nam de Koerdische politieke beweging onder de naam DEHAP deel aan de nationale verkiezingen en behaalde met 3 miljoen stemmen 7%, maar door de hoge kiesdrempel van 10% leverde hen dat geen enkele vertegenwoordiger op in het Turkse parlement.

In 2007 besloot de opvolger van DEHAP, de Partij voor een Democratische Samenleving (DTP), om niet als partij deel te nemen aan de verkiezingen, maar om individuele kandidaten te steunen, met als doel zo wel parlementsleden te kunnen leveren. Op die manier wist de Koerdische politieke beweging 22 zetels te veroveren in het Turkse parlement.

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2009 won de DTP in meer dan 100 steden en dorpen in de Koerdische regio. Een record tot dan toe. De opvolger van de DTP, de BDP, verkreeg 36 zetels in het parlement via dezelfde methode als haar voorganger: steun aan individuele kandidaten.

VIA ALLIANTIES SLAAGT HDP ERIN DE 10%-KIESDREMPEL TE OVERWINNEN

Door de toenemende politieke kracht van de Koerdische politieke beweging in Turkije en haar politieke vertegenwoordiging, besloot de Koerdische beweging om een nieuw obstakel te overwinnen: de kiesdrempel van 10% overstijgen en zichzelf presenteren als politieke kracht, en dus niet meer enkel individuele kandidaten ondersteunen. De vraag rond allianties met andere politieke krachten in Turkije wordt heel ernstig genomen.

Cemile Renklicay: "HADEP had moeilijkheden met het smeden van allianties, maar het omgekeerde is ook waar: de Turkse linkerzijde vond het moeilijk om zich te alliëren met een politieke partij die beschouwd werd als de vitrine van de "terroristische PKK". Maar met de HDP gaan de zaken veranderen."

Murat Ronî, Koerdische Democratische Raad van Frankrijk (Conseil Démocratique Kurde de France, CDK-F): "De gewapende strijd bestaat ondertussen 40 jaar, omdat er geen andere keuze was dan ons met de wapens in de hand te verdedigen. Maar we wisten dat er langs militaire weg alleen nooit een oplossing bereikt zou kunnen worden. Het heeft veel tijd gekost om verschillende linkse groepen in Turkije en de Koerdische politieke beweging te bewegen tot het project van de HDP, d.w.z. de vereniging van alle democratische krachten. We hebben altijd geroepen dat de enige oplossing van het conflict een politieke oplossing is, vandaar het belang van een politieke formatie zoals de HDP. Het geweld van Erdoğan tegen de HDP is juist het gevolg van het groeiende belang van de HDP in de Turkse samenleving. Vandaag is de HDP als een virus voor Turkije, maar een goed virus, zou ik zeggen, een medicijn. De aanval van Erdoğan tegen de HDP raakt immers niet enkel de Koerden, maar is gericht tegen iedereen die min of meer vergeten wordt in Turkije, de LGBT, de Assyrisch-Chaldeeërs, de Armeniërs, … en ook journalisten en kunstenaars."

Het is een riskante gok, want als de HDP niet de

10% haalt op nationaal niveau, zou er geen enkele afgevaardigde meer in het parlement zitten en de ontgoocheling zou de Koerdische beweging vast en zeker verwijderen van elke politieke oplossing voor de Koerdische kwestie in Turkije.

Emre Öngün, een Frans-Turkse dokter in de Politieke Wetenschappen en activist van de links-ecologische politieke beweging l'Ensemble/Front de Gauche: "De HDP is van groot belang voor alle bevolkingsgroepen in Turkije, want ze is gebaseerd op een opening van de Koerdische beweging naar andere krachten in Turkije. De HDP ving ook veel op van wat overbleef van de Gezi-beweging. Turkse jongeren staan meer open voor de Koerdische kwestie. De HDP is de enige partij die opkomt voor de rechten van de LGBT-gemeenschap en het was een parlementslid van de HDP dat de eerste vraag indiende in het parlement om de Armeense genocide te erkennen. De HDP vertegenwoordigt deze hoop en het is daarom dat de partij vandaag zo gewelddadig onderdrukt wordt."

Bij de verkiezingen van mei 2015 behaalt de HDP 13% en 80 zetels, met Selahettin Demirtaş, de "Koerdische Obama", als jonge en charismatische covoorzitter. Feest bij de enen en razernij bij de anderen. De HDP ontneemt Erdoğan de stemmen die hij nodig had om de grondwet te wijzigen en de sultan-president te worden van Turkije. Erdoğan lokt de oorlog uit en een deel van de Koerdische beweging loopt in de val en brengt de gewapende strijd naar de steden in de Turkse regio van Koerdistan. Hetgeen overbleef van een cosmetisch vredesproces wordt begraven. Een aantal van de bondgenoten van de HDP keren de partij de rug toe, Erdoğan roept nieuwe verkiezingen uit, maar de HDP slaagt er ondanks bloederige aanslagen op hun campagnebijeenkomsten en een orgie van haat in bepaalde media alsnog in net iets meer te halen dan 10% en ontneemt Erdoğan opnieuw van de benodigde meerderheid om de grondwet te wijzigen.

Voor Erdoğan zat er niets anders meer op dan de immuniteit van de resterende 59 HDP-parlementsleden op te heffen. De mislukte staatsgreep helpt hem om hen te beschuldigen van banden met het "terrorisme" van de PKK en hen op te sluiten.

DE KAART HERTEKENEN

Ondanks de harde hand van het Turkse regime blijft de Koerdische politieke beweging groeien. Waar de Koerden in de jaren 1960 en 1970 nog deel uitmaakten van andere linkse organisaties in Turkije, zag men in de jaren 1990 en 2000 een groeiende onafhankelijkheid van de Koerdische beweging. Vandaag stellen we vast dat het niet langer alleen de Koerden zijn die zich willen alliëren met linkse organisaties in Turkije, maar dat delen van de Turkse linkerzijde zich willen alliëren met de Koerdische politieke beweging. Een teken van de groeiende politieke kracht van de Koerdische beweging.

Dogan Özgüden: "De opdeling van het Midden-Oosten is een koloniale opdeling, vandaag grijpen de Koerden hun kans om de kaart van het Midden-Oosten te hertekenen, om zo het koloniale onrecht goed te maken dat hen is aangedaan door de akkoorden van Sykes-Picot.

De strijd tegen de Islamitische Staat heeft de machtsverhoudingen in het Midden-Oosten aanzienlijk veranderd. De Koerden spelen een belangrijke rol in de nieuwe samenstelling van het Midden-Oosten. Ik weet niet onder welke vorm Koerdistan zal verrijzen, waarschijnlijk niet in de vorm van een natiestaat. Maar als enkele landen met een bevolkingsaantal van enkele honderdduizenden inwoners vertegenwoordigd worden binnen de Verenigde Naties, dan heeft een volk van 35 miljoen mensen zeker het recht op één of andere vorm van autonoom bestaan."

In het Frans gepubliceerd op de website Orient XXI. Vertaling door Kristel Cuvelier, stafmedewerker Koerdisch Instituut vzw.

De finale nagel in de doodskist van het vredesproces in Turkije

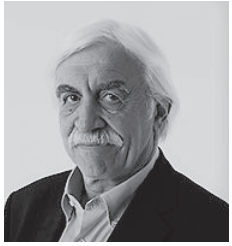

Cengiz Çandar

Op 21 november 2016 werd de iconische Koerdische politieke leider Ahmet Turk gearresteerd. Journalist Cengiz Çandar brengt een eerbetoon aan een uitzonderlijk man en stelt dat zijn arrestatie een trieste mijlpaal is in de huidige repressie van Koerdische politici in Turkije.

Ahmet Turk is een man met aanzien. Hij lijkt de belichaming van nobelheid en waardigheid te zijn. Zijn nobele persoonlijkheid is een erfenis van zijn feodale achtergrond; hij is de nazaat van een Koerdische landheer en tribale opperhoofden uit het uitgestrekte gebied langs de grens met Turkije. Zijn waardigheid lijkt echter eerder van binnenuit te komen in plaats van dat het deel is van zijn Koerdische aristocratische erfgoed. De combinatie van beide maakt hem een zeer charismatische leider.

Zelfs zijn achternaam maakt hem in zekere zin uniek en trekt de aandacht. Turk is namelijk een ironische achternaam voor een Koerd die zijn hele leven heeft gewijd aan de Koerdische strijd tegen de Turkse staat. Er wordt echter ook beweerd dat het lot van de Koerden onlosmakelijk verbonden is met dat van de Turken in Turkije.

Door zijn toenemende leeftijd – hij is 75 – en zijn grijze haar, snor en wenkbrauwen, heeft Turk de status van een wijs man verkregen. Hij heeft echter niet goed voor zijn lichaam gezorgd: Turk is een zware kettingroker ondanks eerdere gezondheidsproblemen, waarvoor hij onder meer operaties heeft nodig gehad. Voor hem biedt het opsteken van de ene sigaret na de andere een vorm van troost. Het geeft noodzakelijke verlichting aan de permanente spanning die hij zijn hele leven meedraagt.

Hij was de oudste en langst zittende Koerdische politicus in het Turks parlement. Hij werd voor het eerst verkozen in 1973, als lid van een centrumrechtse partij. Hij werd zes keer verkozen voor Mardin en is betrokken bij de Turkse sociaaldemocratische politiek. Vanaf het midden van de jaren '90 werd hij meer en meer geprofileerd als de vaderfiguur van de Koerdische politiek. Hij was voorzitter van een aantal Koerdische politieke partijen - de een na de ander werd verbannen - tot 2011. Dat was de laatste keer dat hij in het parlement verkozen werd. In 2015 verliet hij de politiek in Ankara en werd hij burgemeester van Mardin.

Een week geleden is hij uit zijn ambt ontheven door de nationale regering naar aanleiding van de toenemende repressie na de mislukte staatsgreep in juli. Op 21 november is hij gearresteerd en het werd hem niet toegestaan zijn advocaten te spreken in de vijf dagen na zijn arrestatie.

Tijdens een lang gesprek in Mardin in 2009, op een terras van een hotel dat uitkeek over de oneindige noord-Mesopotamische vlaktes, dacht hij terug aan de intense martelingen die hij had ondergaan in de gevangenis van Diyarbakir tijdens de militaire overheersing. Hij was sereen als altijd. Ik kon mezelf niet bedwingen en onderbrak hem al schreeuwend: "Bent u helemaal gek geworden? Wat doet u nu?" Hij keek me bevreemd aan: "Wat bedoel je?" Ik zei tegen hem: "Luisterend naar je verhaal van bijna 30 jaar geleden; ik kan het niet bevatten. Voor iemand zoals u die dit alles heeft doorstaan, u had of voor de bergen moeten kiezen of de politiek voorgoed moeten verlaten en een onderdanig non-persoon moeten worden. Maar u bent nog steeds actief in de politiek ondanks de druk, beledigingen en bedreigingen." Hij sloeg enkel zijn ogen neer, en met zijn karakteristieke kalme stem zette hij zijn verhaal voort over de gevangenis van Diyarbakir.

Hij is al zo lang een begrip in Turkije - door zijn participatie in de legitieme politieke sfeer en legale politieke instituties waar hij als stem van redelijkheid optrad voor het beëindigen van het geweld in relatie tot de Koerdisch kwestie - dat zijn arrestatie een schok teweegbracht binnen alle lagen van de samenleving.

Huriyet-columnist Ahmet Hakan omschreef Turks als de meest vreedzame, meest inclusieve, meest geweldloze, meest bescheiden en meest wijze figuur van de Koerdische politieke beweging, en diegene die het meest voor compromis openstond. "Zijn arrestatie zal enkel onze hopeloosheid en ons pessimisme versterken" voegde Hakan toe.

"Hopeloosheid en pessimisme" in relatie tot wat?

Het antwoord is gerelateerd aan de oplossing van het Koerdische conflict via vreedzame, politieke middelen, dat wil zeggen via onderhandelingen. Een conservatieve Islamitische pen kon het niet weerstaan om de volgende vraag op een nieuwe website te stellen: "Ahmet Turk is gearresteerd. Prima. Maar met wie ga je nu praten om het Koerdische probleem op te lossen?" Bij het artikel stond een foto uit 2009 van President Recep Tayyip Erdogan samen met Turk. Deze ontmoeting symboliseerde de "Koerdische Opening" toen de regering van Erdogan een initiatief was begonnen om de Koerdische kwestie op te lossen.

De arrestatie van een larger-than-life figuur als Turk demonstreert de beslissing van Erdogan en zijn regering dat Turkije niet langer geïnteresseerd is in het oplossen van de Koerdische kwestie via onderhandelingen met de Koerdische politieke beweging.

De hechtenis van Turk is een dramatisch onderdeel van een reeks acties die begon met de arrestaties van de co-burgemeesters van het Koerdische politieke en culturele centrum Diyarbakir, en die gevaarlijke hoogtes bereikte met de arrestatie van Selahattin Demirtas, de leider van de Democratische Partij der Volkeren (HDP), en 10 afgevaardigden van de partij. De HDP is de derde grootste partij in het Turks parlement. De nagenoeg 50 resterende afgevaardigden zijn uit het parlement ontheven en niet langer actief in wetgevende activiteiten. Mardins HDP-afgevaardigde Mithat Sancar beweerde dat het leven van Demirtas in gevaar is. Demirtas is naar de gevangenis van Edirne overgeplaatst, in de meest westelijke stad van Turkije, vlak naast Bulgarije. Dit is ook waar de meeste Islamitische Staat-verdachten gevangen zitten.

De arrestatie van Turk is niet enkel een laatste schakel in een reeks repressieve maatregelen tegen Koerdische politieke figuren; het betekent ook een verergering voor de situatie van de Koerden in het algemeen. Een Koerdische mensenrechtenactiviste uit Diyar-

Ahmet Turk

bakir, Nurcan Baysal, schreef dat Turk vele dingen tegelijkertijd voor de Koerden representeert. Boven alles vertegenwoordigt hij het geheugen van de geschiedenis van de Koerden en hun strijd. "Hem arresteren is de lange Koerdische geschiedenis van het strijden voor rechten arresteren" concludeerde ze.

De symbolische betekenis van Turks arrestatie is het vertoon van Erdogans vasthoudendheid in Turkije om de eisen van de Koerdische politieke bewegingen te beëindigen; voor eens en voor altijd. De Koerdische politieke bewegingen omvatten een breed politiek spectrum: van de Koerdische opstand vertegenwoordigd door de Koerdische arbeiderspartij (PKK), tot degene die als afgevaardigden voor de Koerden verkozen zijn in de Turkse politiek.

Een voorbeeld hiervan is de arrestatie van Demirtas, mogelijkerwijs een van de meest glansrijke en populaire jonge politieke figuren in Turkije. Hij streed tegen Erdogan tijdens de presidentiële verkiezingen in 2014 en bracht de pro-Koerdische partij HDP tijdens de parlementaire verkiezingen van 2015 over de kiesdrempel van 10 procent, hetgeen hen toestond aan het parlement deel te nemen. De arrestatie van Turk, de meest vreedzame Koerdische politieke figuur, staat gelijk aan - als er een vergelijking gemaakt kan worden met de Ierse kwestie - het volledig wegvagen van Sinn Fein met betrekking tot onderhandelingen, en enkel nog geconfronteerd worden met de PKK (of, zoals het in de Ierse zaak gesteld was, enkel nog geconfronteerd worden met het Ierse Republikeinse Leger).

Het is ook gerelateerd aan Syrië. Een paar dagen geleden vertelde een afgevaardigde (die anoniem wilde blijven) van de regerende Partij voor Gerechtigheid en Ontwikkeling (AKP) me dat er een sterke wil is om de Koerdische Democratische Unie Partij (PYD) en de volksbeschermingseenheden (YPG) weggevaagd te zien worden van de Syrische grens met Turkije. De Koerdische politieke beweging in Turkije is nauw verwant aan de PYD en YPG in Syrië. En terwijl de Turkse regering zijn eigen Koerden onderdrukt, zoekt het ook naar manieren om de PYD de kop in te drukken, aangezien de Turkse overheid die laatste ziet als een Syrische verlenging van de Koerdische beweging in Turkije.

Zeker nu, in navolging van de arrestatie van Turk, is een heropleving van het vredesproces met de Koerden in Turkije enkel een utopie.

Turks arrestatie betekent misschien zelfs dat de Koerdische kwestie in Turkije een van zijn zwaarste periodes is ingegaan sinds zijn lange geschiedenis.

Dit artikel verscheen op 22 november 2016 op Al-Monitor. Vertaling door Anna Elisabeth Kuijpers, stafmedewerker Koerdisch Instituut vzw.

Ontmoeting in 2009 tussen Turks president Recep Tayyip Erdoğan en Ahmet Turk, toen voorzitter van de later verboden Koerdische partij DTP.

Stop de repressie in Turkije

Vrede vzw, Koerdisch Instituut vzw en Solidariteitscomité Rojava roepen de Belgische parlementsleden op om de onophoudelijke repressie van oppositie in Turkije te veroordelen door onderstaande verklaring te ondertekenen.

President Erdoğan maakt gebruik van de mislukte staatsgreep van 15 juli 2016 om zijn land verder in autoritaire richting te sturen. De politieke oppositie en de vrijheid van meningsuiting worden in toenemende mate aan banden gelegd.

Als parlementsleden willen we onze ongerustheid uiten over de opsluiting van 10 parlementsleden van de Democratische Partij der Volkeren (HDP). Ook de arrestatie van 39 en het ontslag van 53 co-burgemeesters van de Partij van de Democratische Regio's (DBP), de regionale zusterpartij van de HDP, baart ons zorgen. Midden november was al in 34 Koerdische gemeenten het democratisch verkozen gemeentebestuur overgenomen door functionarissen die de regering heeft aangesteld. In mei werd de immuniteit opgeheven van 138 van de 550 parlementsleden, onder wie 55 van de 59 HDP-parlementsleden. Het verhinderen van de parlementaire toegang voor Koerdische politici betekent olie op het vuur van het gewelddadige conflict in het Koerdische zuidoosten van het land.

Dagelijks worden de mensenrechten in Turkije op grote schaal geschonden. Meer dan honderdduizend mensen zijn ontslagen, vele tienduizenden mensen werden aangehouden en/of gearresteerd. Onder hen ontelbare politici, advocaten, mensenrechtenactivisten, werknemers uit de publieke sector, politiefunctionarissen, militairen, tienduizenden leerkrachten en academici, alle rectoren van de universiteiten en meer dan 3000 openbare aanklagers en rechters (meer dan een derde (!) van alle rechters in Turkije werd aangehouden). Sinds juli werden meer dan 130 mediakanalen gesloten, meer dan 100 journalisten gearresteerd en meer dan 2500 journalisten ontslagen. Onlangs kondigde de regering aan dat nog eens 370 ngo's en verenigingen de deuren zullen moeten sluiten, eerder werden ook al meer dan 2000 verenigingen, vakbonden, private scholen, medische instellingen en universiteiten gesloten.

Zowel de persvrijheid, het principe van de scheiding der machten, de onafhankelijke rechtsstaat, de academische vrijheid als de parlementaire democratie, staan momenteel zwaar onder druk in Turkije.

We veroordelen in de strengste bewoordingen de repressie en het monddood maken van de politieke oppositie en zij die op vreedzame wijze hun kritiek laten horen. We dringen er bij de Turkse regering op aan om de democratische rechtsbeginselen en fundamentele mensenrechten te respecteren en politieke mandatarissen en vreedzame opposanten onvoorwaardelijk vrij te laten.

België en de Europese Unie moeten gevat reageren op de repressie en de nodige maatregelen nemen.

Deze oproep ondertekenen kan door een mail te sturen naar koerdisch.instituut@skynet.be met vermelding van uw naam, partij en functie.

Wij danken u voor uw solidariteit.

Vrede vzw
Koerdisch Instituut vzw
Solidariteitscomité Rojava

Fatherland

Linda Dorigo

Fatherland. Een fotografisch project van de Italiaanse fotografe Linda Dorigo dat de Koerdische identiteit onderzoekt, door de nadruk te leggen op de aanwezigheid en de rol van de bergen in de Koerdische cultuur en samenleving.

Diegenen die geboren werden en opgroeiden in de bergen weten hoe belangrijk die veilige thuishaven is. Ik kom, net als de Koerden, van de bergen. Ik voel, net als hen, hun roep en de vrijheid die deze natuurelementen oproepen uit mijn ziel.

De afgelopen jaren is de 'Koerdische kwestie' nieuwswaardig geworden. De opkomst van Daesh, de oorlog in Syrië, en de politieke strijd in Irak en Turkije hebben een hernieuwde focus gebracht op het Koerdische onafhankelijkheidsstreven. Het oostelijke gedeelte van Syrië, genaamd Rojava, verklaarde zijn autonomie van Damascus in janurari 2014. Ik was erbij toen de Koerden vochten tegen Daesh en het Syrische leger. Honderden mensen kwamen bijeen om de nakende vrijheid te vieren, die ze voordien nog nooit hadden ervaren. Ik had het gevoel dat ik een belangrijk historisch moment aan het beleven was. Amper een jaar later bevrijdden Koerdische milities de stad Kobane van Daesh en in maart 2016 werd heel Syrisch Koerdistan officieel uitgeroepen als een autonome federatie. Terwijl de Syrische oorlog verderging, veroverde Daesh ook gebieden in Irak. Ik was in Bashur in juni 2014, toen de zogenaamde Islamitische Staat steden dichtbij dat gebied aanviel. Daesh kwam tot op enkele kilometers van Erbil. De peshmerga's slaagden erin hun opmars te stuiten, maar duizenden vluchtelingen uit de omringende steden

vluchtten naar Erbil. Ik beleefde die nooddagen door te trachten te begrijpen wat het betekent om een strijder te zijn, een peshmerga. Vechten voor autonomie is een deel van de Koerdische identiteit. Maar deze identiteit ligt ook in de bergen. De Koerdische identiteit is in de bergen.

Toen ik een kind was, leerde mijn vader me om de bergen te respecteren. In het midden van de nacht opstaan om de zonsopgang te zien van op een bergtop, leek toen een vorm van nodeloos lijden. We verloren geen tijd aan ontbijt want "je eet niet voor je je inspant", zoals mijn vader me uitlegde. Hij stak een paar stukken chocolade in mijn zak voor wanneer ik honger kreeg. Zelfs in de zomer was het nog donker en koud. Tijdens het eerste deel van de weg sliep ik op zijn schouders. Halverwege naar boven, in het eerste licht, sprong ik naar beneden en begon ik te kwetteren. Mijn vader herinnerde me eraan om respectvol te zijn: "je roept niet in de bergen".

De Tigris en de Eufraat stromen uit de bergen van Groot Koerdistan, en de ark van Noah strandde – volgens de legende – aan de Araratberg, op de grens van wat vandaag Turkije en Iran zijn. De bergen van Koerdistan hebben er ook voor gezorgd dat de Koerdische taal weinig beïnvloed is door Arabieren, Perzen en Turken, die eeuwenlang de veroveraars en overheersers waren van deze gebieden. Zelfs vandaag worden in het Hawraman-gebied, tussen Irak en Iran, nog geheime rituelen gevierd, namelijk die van Hal e haqq, een religieuze groep die zo oud is als de Zoroasters en de Yezidi. De afgelopen jaren zijn de bergtoppen van Qandil een veilighaven geworden voor de peshmerga's en de guerilla's van Abdullah Öcalans PKK gedurende hun gevechten tegen de Turkse overheid. De Zagros-bergketen is een natuurlijke grens die wordt overgestoken voor zaken, reizen en huwelijken.

Het project Fatherland onderzoekt de sleutelelementen van Koerdische identiteit, waarbij de nadruk ligt op de aanwezigheid en betekenis van de bergen. Het project wil de diepste identiteitswortels vastleggen van een bevolking die zich altijd in de schaduw van de geschiedenis bevindt. De bergen zijn het land waartoe de Koerden behoren en ze spelen een centrale rol in hun levens. De Koerden zijn de protagonisten van Fatherland en ik zie mezelf als een gepriviligieerde getuige van hun levens.

Ga naar www.lindadorigo.com/projects/fatherland-kurdistan om meer te weten te komen over Fatherland. Vragen en bedenkingen kunt u sturen naar info@lindadorigo.com.

Wat broeit er tussen de Koerden en het Syrische regime?

Fehmi Tastekin

In Syrië lijken de Koerden gevangen in een complex kluwen van veranderende bondgenootschappen en schuivende loyaliteiten. De Koerden staan nu op een kritisch punt in hun relatie met het regime van de president Bashar Al-Assad, hetgeen kan resulteren in een samenwerkingsverband, maar net zo goed kan uitlopen in een openlijke oorlog.

Veel staat of valt met hoe het regime zal reageren op het bestuursmodel "democratische autonomie" of "democratisch confederalisme" dat de Koerden proberen te installeren in westelijk Koerdistan (Rojava).

Naar aanleiding van de voorbereidingen van de grote aanval op Aleppo in september, organiseerde Rusland een ontmoeting tussen Koerdische afgevaardigden en het Syrische regime in de Khmeimim-luchthaven om te zien of er een gemeenschappelijke basis gevonden kan worden aangaande regionale autonomie.

Koerdische functionarissen gaven te kennen aan Al-Monitor dat de bijeenkomst niet tot een overeenkomst heeft geleid en dat er daarna geen contact meer is geweest met Rusland. De Koerden zeggen dat het belangrijk voor hen is om contact te blijven houden met Rusland en het regime van de Syrische president Bashar Al-Assad, om zo te vermijden dat Afrin en Sheikh Maksoud veranderen in dodelijke oorlogsgebieden.

Deze ogenschijnlijke samenwerking tussen het Syrische regime en de Volksbeschermingseenheden (YPG) tegen gewapende groepen die Sheikh Maksoud constant bedreigen, hebben geleid tot uitspraken over een "samenwerkingsverband tussen de Koerden en het regime". Maar het is niet zo eenvoudig als het lijkt. Wat we hier hebben, is een kwestie van vriendschap en vijandschap die naast elkaar bestaan.

Dit ongebruikelijke, fragiele samengaan werd het best geïllustreerd op 28 november, toen vlaggen van de YPG en het Syrische regime samen boven het kantoor van Landbouw in de wijk Bustan al-Basha in Aleppo wapperden, terwijl de wijk verlaten werd door oppositiegroepen als Jabhat Fatah al-Sham, Ahrar al-Sham en de Nureddin Zengi Brigade.

Maar in Aleppo is niets wat het lijkt. Koerdische nieuwsbronnen blijven, zonder op de rol van het leger te wijzen, verslag uitbrengen over hoe de YPG en de Koerdische Vrouwenbeschermingseenheden (YPJ) de wijken Hellok, Bustan al-Basha, Heydarieh, Hanunu, Sheikh Faris, Baidin, Ain El Tel en Inziraat hebben bevrijd. Eén feit werd bevestigd: het Syrische regime en de geallieerde milities zijn vanuit het westen vanuit Heydarieh opgekomen, en de Koerden vanuit Sheikh Maksoud in het oosten. Ergens in het midden hebben ze zich bij elkaar aangesloten.

Een YPG-commandant die met Al-Monitor sprak (op voorwaarde dat zijn anonimiteit gewaarborgd werd), legde de ontwikkeling van de operatie en de vlaggen boven het bureau van Landbouw uit: "Toen de gewapende oppositiegroepen zich terugtrokken uit de gebieden rond Sheikh Maksoud, hebben wij het overgenomen. Dat waren groepen die regelmatig Sheikh Maksoud aanvielen. We hebben Sheikh Khidir, Hanunu, Bustan al-Basha en Inziraat uitgeruimd. We waren verbaasd over de snelheid van hun onverwachte terugtrekking. We waren voorbereid op gewelddadige confrontaties, maar ze trokken zich snel terug naar strategischere locaties."

"Ik kan je vertellen dat er een wedloop gaande was tussen het Syrische leger en de YPG om de leemte te vullen die werd achtergelaten door de oppositie. Wat het kantoor van landbouw aangaat, dat gebouw wilden we zeer graag. Het leger wilde het ook. Dus renden we om onze vlag te hijsen, maar het was

Een Koerdische strijder bovenop een gebouw met een YPG-vlag in de wijk Sheikh Maksoud in Aleppo. (Foto: REUTERS/Muzaffar Salman, 7 juni 2013)

eigenlijk een race om een sleutelpositie te bezetten. We geraakten bijna in een gevecht met het leger verzeild, maar onze strijders trokken zich terug en haalden onze vlag naar beneden om een gevecht te voorkomen. Sheikh Maksoud is een gevoelig gebied. We kunnen ons geen conflict met het Syrische leger veroorloven, dus hebben we ons gebied uitgebreid rond Sheikh Maksoud zonder een confrontatie met het leger aan te gaan."

Was er sprake van coördinatie tussen de YPG en het leger tijdens de operatie van 26-28 november? Wat zullen de Koerden doen als het Syrische leger Sheikh Maksoud wil beheren?

De YPG-commandant antwoordde hierop: "We maakten geen afspraken met het Syrische leger over een gezamenlijke operatie in Oost-Aleppo, maar enkel over hoe we het gebied zouden verdedigen. We hebben controlepunten – maar die heeft het Syrische leger ook. We verwachten geen gewapende aanval op Sheikh Maksoud. We weten dat het geografisch verschillend is van Rojava, maar de aspiraties zijn dezelfde. Sheikh Maksoud is een belangrijk onderdeel van het debat over een federale structuur. Het kan geen onafhankelijke entiteit zijn. Die buurt kan niet overleven als een eiland middenin Aleppo. Maar als de staat aandringt op een overname, zullen we ons verzetten. De verdere relatie tussen de Koerden en het regime hangt af van de houding van de grote mogendheden (Rusland en Iran) die achter Syrië staan. Rusland is bezorgd en probeert een oplossing te vinden."

Een Syrische journalist die recent voor Al-Monitor in Sheikh Maksoud was, maakte een inschatting van het beleid van het Syrische regime: "Er is een effectieve gevestigde orde, een systeem, in Sheikh Maksoud. Elke buurt heeft raden die de dagdagelijkse gang van zaken waarnemen. Deze raden hebben allemaal een vrouw en man als covoorzitter. Maar autonomie is een complexe kwestie. Het zal niet gemakkelijk worden dit in de Syrische grondwet te incorporeren. Maar ik denk niet dat het Syrische leger Sheikh Maksoud zal binnenvallen. De Koerden zijn de enige troef die Syrië in handen heeft tegen Turkije. Daarom zal de status quo gehandhaafd blijven. Nu tegen de Koerden vechten, is niet in het belang van de Syrische regering."

Er is ook sprake van samenwerking tussen het Syrische leger en de Koerden inzake al-Bab, het hoofddoel van

Turkije in de operatie Euphrates Shield (codenaam voor de Turkse interventie in Syrië). De door de Koerden geleide Syrische Democratische Strijdkrachten (SDF) willen van het gebied tussen Manbij en Afrin een veilige zone voor de Koerden maken. Het Turkse leger probeert dit doel te dwarsbomen. Sommigen interpreteren de beschietingen door het Syrische leger op groepen die gesteund worden door Turkije om al-Bab te bereiken, als een vorm van steun voor de Koerden. De YPG-commandant probeert uit te leggen: "Er zijn complicaties aangaande al-Bab. Onze SDF-partner Jaish al-Thuwar verklaarde bijvoorbeeld dat ze niet tegen het vrije Syrische leger zullen vechten rondom Al-Bab. Wij respecteren dat. Op dit moment is er niet veel dat we kunnen doen in dat gebied".

"Er is een alliantie ontstaan die YPG-controle van het gebied tegengaat. Rusland, Syrië, de Verenigde Staten en Turkije willen niet dat YPG de regio gaat domineren. We zien nu ook nog de opkomst van een andere groep, genaamd het Syrisch Nationaal Verzet. We zijn in contact met hen, maar onze strijdkrachten bevinden zich niet in hun nabijheid. We blijven weg van Jaish al-Thuwar. Met andere woorden, in dat gebied leiden lokale Arabieren het verzet tegen het Turkse leger en die groepen die gesteund worden door Turkije. Dit zijn Arabieren die pro-regime zijn. In deze specifieke situatie zijn onze belangen conflicterend."

Er waren enkele conflicten tussen Koerden en regeringstroepen in Aleppo in de eerste fase van de Syrische crisis. Hoewel de Koerden beweringen over samenwerking met het regime ontkennen, hebben zowel Assad als zijn adviseur, Bouthaina Shaaban, verschillende keren gezegd dat ze de Koerden geholpen hebben en dat er sprake was van coördinatie tussen hen.

De gevechten, maar ook het contact, tussen de Koerden en het Syrische regime of pro-regime-milities, hebben aangetoond dat de Koerden geen front tegen het regime vormen, en dat het regime op zijn beurt geen zekerheid vormt voor de Koerden. Of de Koerdische ambities voor autonomie realiteit zullen worden, hangt af van de nieuwe machtsevenwichten die zullen ontstaan.

Vertaling door Anna Elisabeth Kuijpers, stafmedewerker Koerdisch Instituut vzw

YPG-vlaggen in de wijk Sheikh Maksoud in Aleppo.

Gezondheid na de Revolutie: Rojava's nieuwe aanpak van gezondheidszorg

Anna Davies

Hieronder volgt een interview tussen drie Europeanen, die enige tijd in Rojava verbleven en er werkten in verschillende delen van het gezondheidsstelsel, en Heval Azad, een lid van het gezondheidscomité in het kanton Cizire van Rojava. Dit interview kwam tot stand met behulp van een tolk.

Heval Azad begon met een introductie van het gezondheidscomité en zijn doelen…

Om te beginnen zal ik u wat meer vertellen over het autonome systeem. Vanaf het begin van de revolutie hebben wij geprobeerd om te bepalen waar het thema 'gezondheid' zich situeert binnen een systeem van democratische moderniteit.
Denkend over hoe we dit systeem zouden kunnen oprichten in Rojava, hebben we allereerst onderzoek verricht naar andere systemen in de wereld, inclusief alternatieve gezondheidssystemen en -stelsels. Op basis van dit kritisch onderzoek hebben we ons eigen systeem ontwikkeld. Het probleem is dat voor de revolutie de staat sterke macht uitoefende op het gezondheidssysteem, ze waren sterk met elkaar verbonden. Om die reden zijn we een nieuw systeem aan het opbouwen met een nieuwe basis – we proberen die connectie te verbreken.

Gezondheid is een van de belangrijkste gebieden vertegenwoordigd in het nieuwe stelsel en het wordt gekenmerkt door specifieke structuren en instituties. De kerndoelen in de gezondheidszorg in Rojava zijn als volgt:

1) Het oplossen van de problemen met betrekking tot de relatie tussen gezondheid en macht.
2) Het bekritiseren en heropbouwen van de relaties tussen de samenleving en artsen.
3) Het eigendom van het gezondheidsstelsel aan de samenleving teruggeven.

Hoe zag het stelsel van de gezondheidszorg er voor de revolutie uit?

Het systeem in Syrië was een staatsbestel, en daarom gebaseerd op geld. Zelfs wanneer de gezondheidszorg die gegeven wordt gratis is, neemt dit niet weg dat alle artsen werken voor geld, en dat een deel van hun inkomen ook naar de staat gaat.

In Rojava staan wij pas aan het begin van de revolutie, wat maakt dat wij niet alles op een dag kunnen veranderen. Dit komt deels door het feit dat wij niet sterk genoeg zijn om dit te doen, anderzijds omdat wij niet voldoende artsen hebben, en de artsen die wij wel hebben zijn allen afhankelijk van het oude systeem.

We zijn daarom in gesprek met de Artsenvereniging om te proberen dit probleem op te lossen.
Er is bijvoorbeeld een operatie die 100.000 Syrische pond kostte en we zijn aan het onderhandelen om de prijs te halveren. Deze onderhandelingen gaan door totdat we in staat zijn om onze eigen artsen op te leiden. Vandaag openen wij een civiel ziekenhuis in Darbasiye, en in dit ziekenhuis hoeven patiënten alleen te betalen voor de operaties, de prijzen zijn goedkoper dan de ziekenhuizen die werken in het oude systeem. Maar ons doel is om gezondheidszorg volledig kosteloos maken. Dit is een langetermijnproces. Het is geen project van een jaar, wel een van 4 of 5 jaar, zeker aangezien er een oorlog gaande is – maar we zullen doorgaan, stap voor stap, en alles doen wat in onze mogelijkheden ligt.

Hoe ziet, op dit moment, het stelsel van de gezondheidszorg eruit? Waar gaat een burger

heen in geval van ziekte?

Er zijn veel privéziekenhuizen. We hebben publieke ziekenhuizen geopend in Serekanye, Derik, Amuda, en een kleine servicevoorziening in Hasake. Langzaam bouwen we die ziekenhuizen op.
In Darbasiye, waar het grootste civiele ziekenhuis ligt, bevinden zich ook een aantal klinieken in de lokale omtrek. We willen dit systeem uitbouwen door meer en grotere klinieken te maken, conform de mogelijkheden.

Hoe zit het met andere diensten buiten het ziekenhuis, fysiotherapie e.d.?

Ons doel is om alles gratis te doen. Op dit moment hebben wij niet voldoende artsen, mogelijkheden en kracht, waardoor de vorderingen langzaam gaan. Nu zijn wij onze universiteiten aan het openen en ons doel is dat artsen en andere gezondheidswerkers kosteloos zullen werken.
Ons doel op lange termijn is om de gezondheidszorg uit het bedrijfsleven te halen, zodat deze niet afhankelijk zal zijn van zakelijke belangen.

Hoe is de gezondheidszorg voor vrouwen georganiseerd? Hoe is een typische vrouwelijke gezondheidsaangelegenheid als geboortebeperking geregeld?

Vrouwen zijn onafhankelijk en zij organiseren zichzelf daarom ook autonoom van de gemeente tot aan het kanton. Zij hebben hun eigen vergaderingen en zij organiseren deze zelf, maar op het hogere niveau zullen mannen en vrouwen tot een akkoord moeten komen m.b.t. zulke belangrijke zaken als gezondheidszorg.

Wat anticonceptie betreft, de mensen bepalen zelf of ze het gebruiken en hoeveel kinderen ze willen.

Sommige staten hebben regels m.b.t. de vraag hoeveel kinderen de vrouwen moeten hebben, maar in Rojava beschouwt het zelfbestuur dit niet iets waar zij het recht toe hebben om regels over op te stellen.
Het idee is om de bevolking te onderwijzen, opdat zij de kennis hebben en zelf kunnen kiezen. In dit onderwijs zullen burgers aangezet worden om na te denken over bijvoorbeeld de gevolgen van het hebben van veel kinderen als je arm bent, en wat de toekomst zal zijn voor deze kinderen. Dit geeft

Een ziekenhuis in Rojava. (Foto: The Rojava Report)

Heval Dorpic in een fysiotherapie-ruimte in Qamishlo. Deze foto werd genomen in een Mala Birîndara ('huis van de gewonden' in Kurmanji). Er zijn dergelijke huizen voor gewonde YPG- en YPJ-strijders in de drie kantons van Rojava. Foto: Anna Davies.

mensen de mogelijkheid om zelf te beslissen over hoeveel kinderen ze willen hebben.

Kunt u ons meer vertellen over het gezondheidscomité, en haar rol in het zelfstandig georganiseerde gezondheidssysteem?

Het eerste referentiepunt is de gezondheidsvereniging. Hoewel we ook het woord "gezondheid" zelf als een probleem beschouwen. Dit komt door de betekenis die aan gezondheid gegeven wordt - je kunt je voorstellen dat de gezondheidsvereniging een plaats is waar artsen zijn en waar we spreken over ziektebeelden. Dit is een probleem omdat in deze definitie van gezondheid het staatssysteem gereflecteerd wordt.

Hier ligt niet de focus van de gezondheidsvereniging in Rojava. De gezondheidsvereniging is een plaats waar we problemen van de gemeente bespreken, gaande van gemeente tot wijk tot stedelijk niveau. De mensen in de vereniging hoeven geen artsen te zijn, en zij hoeven ook geen kennis te hebben van ziektes of blessures, de vereniging is enkel een plaats waar mensen georganiseerd zijn.

12 verschillende associaties en instituten maken onderdeel uit van de gezondheidsvereniging op stadsniveau: de gemeente, de Vereniging Van Vrije Vrouwen, de Jeugdbond, de Artsenvereniging, de dierenartsenvereniging, Farmaceutenvereniging, de Vereniging van Gezondheidswerkers, de Tandartsenvereniging, de vereniging van de verschillende verenigingen, de Koerdische Rode Halvemaan, Het Huis der Gewonden en de Journalistenvereniging. Als we gezondheidszorg in de traditionele zin van het woord zouden beschouwen, zouden sommige van deze organisaties niet relevant geacht worden. Enkel artsen die zieke mensen genezen zouden hierin opgenomen worden.
Maar ons doel is om de problemen van de samenleving op te lossen zodat we ziektes kunnen voorkomen. Bijvoorbeeld: de gemeente wordt erbij betrokken omdat ze verantwoordelijk is voor het schoonhouden van de straten, de directe omgeving heeft immers een grote invloed op de gezondheid van mensen. We werken met dezelfde verenigingen in elke stad en beginnen ook gezondheidsverenigingen op kantonniveau op te richten, we willen dit tevens uitbreiden naar het niveau van gans Rojava.

Binnen de gemeenten loopt het iets anders. In elk gemeente zijn er negen comités, waarvan er zich één op gezondheid richt. Apo Ocalan zegt dat het kapitalistische systeem "mensen tot op het haar

bereikt" dus moeten wij ook mensen tot op het haar bereiken. Bijvoorbeeld in mijn gemeente, als men beseft dat een plaats niet schoon is dan maakt men het schoon, of als er mensen zijn die kennis nodig hebben omtrent gezondheidszorg, dan halen zij artsen om deze te voorzien. Alle gemeenten werken op deze wijze, aangezien ze willen voorkomen dat mensen ziek worden.

Vervolgens hebben we het wijkniveau. Aan het begin van de maand houdt elke wijk zijn eigen vergadering. De gemeenten hebben twee voorzitters die aan het begin van elke maand verslag uitbrengen aan de vergaderingen van de wijk. Op wijkniveau worden de rapporten uit iedere gemeente gecombineerd tot een rapport. Er zijn vervolgens twee covoorzitters die hun verslag uitbrengen aan het stadsbestuur. Daarna maakt het stadsbestuur zelf een eigen verslag die naar het kantonniveau gaat, en de kantonrapportage gaat naar het niveau van Rojava. Dit systeem van al onze instituten vormt zo een zelfverdedigingsmechanisme.

Er zijn ten minste negen comités op ieder niveau van het zelfbestuur-systeem. Deze comités omvatten taal, eerste hulp, onderwijs, ecologie, economie, journalistiek, jeugd en verdediging. Het woord 'gezondheid' komt van de staat. Zodra we spreken over gezondheid bedoelen we niet artsen en zieke mensen, alles is gecentreerd rondom de negen comités en als we ons organiseren rondom deze negen comités zal de staat komen te verdwijnen.

In Europa proberen sommigen traditionele gezondheidszorg te herintroduceren die verloren is gegaan of gestolen door het kapitalisme. Bestaat zoiets in Rojava/Syrië?

Uiteraard willen we een natuurlijk systeem maken, in Serekaya hebben we bijvoorbeeld een systeem opgezet om kruiden te verzamelen en om kennis van deze natuurlijke gezondheidszorgsystemen terug te halen. Ons doel is om de gezondheidszorg onafhankelijk te maken van het bedrijfsleven, dus als er een mogelijkheid is om de kennis van het systeem te gebruiken dan doen we dat. Het kapitalistische systeem verbergt deze informatie voor ons, er zijn bijvoorbeeld 50-jarigen die niet weten hoe hun lichaam werkt. Daarom is het des te belangrijker mensen te onderwijzen zodat zij leren over hun lichaam. De artsen komen uit de samenleving en wat de artsen weten is dus beperkt tot de kennis van de samenleving. In mijn dorp genazen mensen bijvoorbeeld zonder artsen: we wisten niet hoe we ziek werden en als we toch ziek werden genazen we onszelf met kruiden. Maar de dingen die burgers wisten zijn van hen gestolen en worden nu aan hen verkocht.

Dit verhaal heeft echter twee kanten. Enerzijds accepteren artsen deze methode van zelfmedicatie niet, anderzijds zijn medische technieken om mensen te genezen verbeterd. Het is van belang om deze twee bijeen te brengen: de nieuwe wetenschappelijke kennis en de traditionele kennis.

Ik wil nog iets anders zeggen over de privéziekenhuizen. In kapitalistische systemen wordt veel geld gespendeerd aan gezondheidssysteem. Bijvoorbeeld op plekken waar veel nieuwe medische technieken en privéziekenhuizen zijn, kun je er zeker van zijn dat mensen meer ziek zullen worden, omdat er meer artsen zijn – en artsen hebben zieken nodig. Maar zij zetten dezelfde bronnen niet in om ziektes te voorkomen: ze zouden hun energie moeten inzetten om ziektes te voorkomen i.p.v. ziektes te genezen. Ze kijken naar de samenleving alsof deze ziek is en het nodig heeft om beter gemaakt te worden, maar het is het systeem zelf dat de ziekte is van de samenleving.

Is er nog iets anders dat u zou willen voegen?

Ik wil uw vragen bekritiseren omdat ze allen zijn gebaseerd op het staatsbestel, behalve de vraag over natuurlijke geneeswijzen. We willen een maatschappij opbouwen die gezond is in zijn economie, natuur, enzovoort. En we willen dit systeem ook binnen het gezin integreren, tussen u en uw vader, man, kinderen etc., omdat het gezin een staat in het klein is.

Totdat de woorden en de taal veranderen zullen wij problemen hebben, we zullen geen democratisch systeem hebben. Bijvoorbeeld: elke keer als we over het nieuwe systeem spreken, voegen we het woord "democratie" toe, zoals 'democratische gezondheid' etc. We moeten de taal van het oude systeem achter ons laten.

Anna Davies is een Britse psychologe die in 2016 enkele maanden in Rojava werkte aan verschillende medische en psychologische projecten in samenwerking met het Koerdisch Instituut vzw. Vertaling door Levon Palanciyan.

The final resolution of the 13th annual EUTCC conference: Kurdish recommendations and demands

On Wednesday the 7th and Thursday the 8th of December 2016, the 13th International Conference on "The EU, Turkey, the Middle East and the Kurds" took place in the European Parliament in Brussels.

KURDISH DEMAND AND THE DENIAL POLICY

The Kurds believe that their problems can be resolved within the borders of Turkey through dialogue and democratic methods. They wish their national identity to be recognised in the constitution, and to benefit from cultural and political rights safeguarded by international conventions. They also desire a political status through which to attain self-government, as realised in many democratic countries. Failing to accommodate their demands, the Turkish state has not yet abandoned its 93-year-old policy of denial and violence, proving unable to change its mentality.

The conference calls upon Turkey to give up the denial and violence policy and to give the Kurds and all the other ethnical and religious groups a cognitional guarantee.

EUROPEAN BLACKLIST

After the Kurdish Leader Mr Abdullah Öcalan was abducted and handed over to Turkey on 15 February 1999, guerrilla units withdrew to South Kurdistan (Northern Iraq) where they remained for 5 years. Even though they did not fire a single bullet, the Turkish state failed to take advantage of this historic opportunity. While the EU and the US should have been encouraging Turkey to seek a peaceful solution, yet they, at the beginning of 2002, blacklisted the PKK. This encouraged Turkey to return once again to its belligerent approach vis-à-vis the Kurdish question. The Kurds saw this unfortunate decision as a historic injustice that did not help find a peaceful and political solution to their problem.

The Brussels Court's (41st Kamer [Correctional Raadkamer] on 3 November 2016) recent verdict to the effect that the war in Turkey "… is an armed conflict in the sense of the international humanitarian law" according to the Geneva conventions and Rome Statute

Therefore:

The PKK should be accepted as a party to the conflict. This reflects the reality about the PKK and

The PKK should be removed from the "list of terrorist organisations". This would make a great contribution to peace, opening the way for a political settlement.

PEACE PROCESS

Mr Abdullah Öcalan, who has been jailed for nearly 18 years but accepted by the state as the "main negotiator", made a proposal that was agreed by the AKP government. Talks were carried on from 2013 until 5 April 2015, resulting in a road map consisting of 10 articles. Its aim was a breakthrough for a democratic republic in Turkey. Even though PKK administrators began preparing for this, on 5 April 2015 Erdogan derailed the process. Therefore, the EUTCC conference:

Calls for the support of the "Freedom for Öcalan Campaign" launched by the major British trade unions the GMB and UNITE in April 2016, who called for the release of Mr Öcalan as an essential element for a peace process to be successful.

Calls for restarting the peace process, giving Mr Öcalan be freedom and to have all the freedom to create his negotiations' team and free contact to his movement.

MR ABDULLAH ÖCALAN UNDER CONSTANT THREAT

Our conference received the information that AKP-MHP circles are discussing the elimination of Mr Abdullah Öcalan. In fact, those discussing this are asking different parties what the results of this action could be. Commentators have also said that the reintroduction of capital punishment being brought onto the agenda to shape public opinion is also within this framework. We do not know how true these claims are. However, we are receiving information that this is being done to prepare the groundwork for Mr Öcalan's elimination. Any attack on Mr Öcalan will not affect only Kurds and Turkey but will also have an impact on whole world.

For this reason and urgency, we are calling for immediate sensitivity to this threat of live from primarily the Kurdish people, the EU, relevant international organisations and public opinion to prevent this dangerous situation.

PATTERNS OF REPRESSION AND DESTRUCTION

Failing to achieve its plans in Kurdistan, the AKP government has turned the 'state of emergency' into an excellent opportunity to increase attacks on the Kurds. In sharp violation of the rules of war, the government has demolished the Kurdish towns of Cizre, Sur, Nusaybin, Idil, Gever, Silvan and Sirnak, during which process they massacred hundreds of people, forcing 1.5 million to migrate. In addition, in Cizre they burnt 103 civilians alive. In addition, the increased attacks on Kurdish legal politics and political representatives. Among those they arrested are HDP co-chairs Selahattin Demirtas and Figen Yuksekdag, DBP co-chair Sebahat Tuncel, KJA spokesperson Ayla Akat Ata, and Amed Municipality co-chairs Gulten Kisanak and Firat Anli. Also, many more municipality and council co-chairs, Central Executive Board and Party Council and party members have been arrested. Therefore, the EUTCC conference:

Calls for the immediate release of all political prisoners including the HDP co-chairs.

Calls upon the state to withdraw all trustees and release the co-mayors and other deputies

PURGING THE KURDS AND THE OPPOSITION

After the coup attempt, Erdogan declared a state of emergency and purged all alleged and real opposition, turning Turkey into a vast prison. As the EP (RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016RC8-1276/2016) noted, "[…] whereas these measures are disproportionate and in breach of basic rights and freedoms protected by the Turkish Constitution, of democratic values upon which the EU is founded and of the ICCPR; whereas the authorities

have arrested 10 HDP deputies and some 150 journalists (the largest number worldwide); whereas 2,386 judges and prosecutors and 40,000 others are detained; whereas 129,000 public employees either remain suspended (66,000) or dismissed (63,000), most of whom had no charges brought against them (p. 02)". Furthermore, 7 newspapers, 1 magazine, 1 radio station, and 375 associations have been closed down. In addition, 34 Kurdish mayors have been arrested while 57 municipalities in Kurdish areas have been replaced by the government's appointed trustees. Turkey's chief goal behind this wholesale purge is to ensure that the HDP will not pass the election threshold in the upcoming election. Therefore, the EUTCC conference:

Calls upon Turkey to cease all the attacks on Kurds, the opposition, journalists, students and trade unionists, and to remove the prohibitions on the NGO, newspapers, radio stations, magazines' and TV stations.

EU AND THEIR VALUES

The fact that human rights and fundamental freedoms are the very heart of the EU is expressed in The Universal Declaration of Human Rights. Especially in the preamble the values of peace, human dignity and fundamental freedoms are mentioned as crucial values of the UN and EU. The simple reality is that Turkey is publicly and unashamedly violating all of this. There is no peace as terrorism and even war is imposed on the Kurds. Freedom of press, expression or religion are violated as mentioned by UN Special Rapporteur, United Nations High Commissioner for Human Rights, Amnesty International, and Human Rights Watch.

We call on the European Union, the Council of Europe and the United Nations:

To support democratic forces and new democratic society models for peace in the Middle East;
to acknowledge the Democratic Self-Administration of Rojava;
to acknowledge and support the North Syria Federation;
to start an urgent Humanitarian Aid for the from IS liberated region in close cooperation with the local administration in Rojava;
to take prompt action to halt the ongoing political coup taking place in their member state, Turkey;
to follow up their statements of concern about developments in Turkey with decisive and effective measures.

We call on the European Union and the European governments:

To freeze its accession process with Turkey until President Erdogan begins to reverse his attacks on democracy, clamping down on civil and political rights, the shutting down of political organisations and the arrests of hundreds of thousands of people;

To make it absolutely clear to Erdogan that his suspension of democracy and repression of democratic political opposition must cease immediately;
to call for the release of all elected politicians, MPs and mayors of the HDP and other parties, who have been detained in the present clampdown, and to reinstate them to the posts to which they were legitimately elected;
to signal its opposition by withdrawing embassy staff from Turkey to demonstrate clearly that the present authoritarian politics of Erdogan are totally unacceptable;
to take all the necessary measures to ensure that full democracy and civil rights are restored in Turkey;
to make it clear to Turkey's political leaders that their current course poses a great danger to their own country by making it a pariah state, weakening its longstanding alliances and eroding its economic prosperity;
to condemn strongly the discussion and the intention by the Turkish government on the relaunch of the death penalty;
to send emergency delegations to visit the imprisoned MPs and mayors of the HDP.

The European Parliament 8 December, 2016

Genoeg, genoeg, genoeg!

Gezamenlijke verklaring over de aanval op het Koerdisch Instituut van donderdag 17 november 2016.

Afgelopen donderdag hebben door de media opgehitste heethoofden, die onderworpen zijn aan de dictatoriale macht van Ankara, in samenspraak met diezelfde macht en met de goedkeuring van bepaalde Belgische politieke mogendheden, ongestraft het Koerdisch Instituut te Brussel aangevallen.

Erdogan heeft de poging tot staatsgreep van 15 juli 2016 (machtsstrijd tussen de twee islamitische groeperingen aan de macht), in zijn voordeel doen uitdraaien, in alliantie met de neofascisten van MHP, om samen alle democratische oppositie in Turkije te beëindigen. Zowel de parlementaire oppositie, als journalisten, advocaten, academici, mensenrechtenactivisten en minderheden, worden geviseerd door de dictatoriale macht. Daarenboven wordt er een meedogenloze strijd gevoerd tegen het Koerdische volk, met verwoestingen en slachtpartijen die al vijftien jaar ongeëvenaard zijn, zowel binnen als buiten de grenzen.

De schade bleef gelukkig beperkt tot een gebroken raam.

In een dergelijk klimaat protesteren de democratische organisaties en verenigingen van allochtonen uit Turkije (Alevieten, Armeniërs, Assyriërs, Koerden, Turken, …) vreedzaam, om hun verzet te tonen, en vragen ze de Europese autoriteiten om een sterkere positie in te nemen (het feit dat er posters zijn met de afbeelding van Ocalan mag de situatie niet veranderen, aangezien men niet mag vergeten dat diezelfde autoriteiten gedurende twee jaar in gesprek waren met Ocalan, voordat ze beslisten om deze gesprekken bewust en eenzijdig te beëindigen en te kiezen voor een militaire oplossing).

Deze autoriteiten hebben hun greep op alle krachten in het binnenland, waardoor ze zich nu naar buiten keren, om alle oppositie monddood te maken, omdat men weigert te accepteren dat men bekritiseerd kan worden. Om dit te doen, zal men niet aarzelen om Turkse immigranten te gebruiken als een militaire arm, zonder na te denken over het negatieve beeld en de rampzalige gevolgen die er kunnen zijn in hun nieuwe landen, zoals afwijzing en isolatie.

In deze realiteit zijn we onlangs getroffen door een poging tot brandstichting en een uitval van haat tegen een bekende instelling, die boven elke vorm van verdenking staat, behalve dat ze Koerdisch is, hetgeen voor sommigen al voldoende is om verdacht te zijn. Bovenop dit alles hebben we een onaanvaardbare tussenkomst van een burgemeester en politicus van de PS.

In zijn toespraak gebruikt hij een ondraaglijk amalgaam met dezelfde terminologie die Erdogan zonder

Beelden van de aanval op het Koerdisch Instituut.

nuance hanteert. Hij toont geen enkele empathie voor tientallen parlementairen, journalisten en academici die gearresteerd zijn of dreigen gearresteerd te worden, maar toont een grenzeloos begrip voor en legitimering van misdaden. De brandstichters van vandaag en gisteren voelen zich "ondersteund" en onaanraakbaar, aangezien er tot vandaag niemand vervolgd is. In het zicht en met de kennis van iedereen, passeerde een konvooi auto's, waarbij er racistische en haatdragende slogans gescandeerd werden en het gebouw aangevallen werd, zonder dat deze gestoord werd.

De taak van een burgemeester is om de veiligheid te waarborgen van alle burgers, zonder onderscheid. Maar partij kiezen, zoals gebeurde in Sint-Joost, is gewoon onaanvaardbaar. Meneer Kir kennen we, onder meer van zijn ontkenning van de genocide van 1915 en van zijn passiviteit bij vorige incidenten en aanvallen op het Koerdisch Instituut te Brussel. Maar hoe kunnen we de schuchtere reactie begrijpen van de heer Di Rupo, die voor de zoveelste keer om opheldering vraagt, zonder verder te gaan? Een vorm van opportunisme die Emile Vandervelde in zijn graf zou doen omkeren. Geen enkele andere prominente van PS voelt zich zichtbaar betrokken.

We kunnen alleen maar zeggen: "Emile, word wakker, ze zijn gek geworden."

In het licht van dit schandaal, vragen we de democratische publieke opinie om stop te zeggen tegen deze praktijken, en om niet toe te staan dat de dictatoriale macht van Erdogan het politieke leven in België en Europa manipuleert.

De ondertekenaars:

Assyrisch Instituut te Brussel
Ateliers du Soleil
Comité van Armeniërs van België
Confederatie van Turkse arbeiders in Europa-België (ATIK)
Defensiecomité van de Armeens-Belgische Zaak (CDCA)
Democratisch Congres van de Volkeren – België (HDK-B)
Euro-Armeense Federatie voor Gerechtigheid en Democratie (EAFJD)
Europese Syrische Unie
Federatie van Alevitische Verenigingen in België (FUAB)
FRA Dachnaktsoutioun België
Info-Turk
Koerdisch Instituut te Brussel
La Maison du Peuple – Brussel
Vereniging van Armeense Democraten van België
Vereniging van Socialistische Vrouwen (SKD)

We zijn allemaal Doğan Özgüden!

Oproep om een solidariteitsverklaring te ondertekenen voor de bedreigde Belgisch-Turkse journalist Doğan Özgüden.

Op donderdag 17 november 2016 kwamen duizenden mensen bijeen in Brussel om aandacht te vragen voor het toenemende autoritaire beleid in Turkije. De demonstranten bestonden uit Koerden, Turken, Armeniërs, Alevieten, Assyriërs en vele andere groepen.

Verschillende Belgische en internationale politieke en civiele groepen namen ook deel om hun solidariteit te tonen.

De demonstranten vroegen de Europese instellingen om de mensenrechtenschendingen in Turkije te veroordelen en om te eisen dat het Turkse regime de democratische vrijheden en basisprincipes respecteert.

Op donderdagavond kwamen twintig auto's vol met mensen die met Turkse vlaggen zwaaiden naar de kantoren van het Koerdisch Instituut te Brussel in Sint-Joost-ten-Node. Deze mensen braken een raam en probeerden het gebouw in brand te steken. Enkele Molotov-cocktails die bedoeld waren om brand te stichten, vielen op straat. De Turkse extremistische aanvallers riepen slogans als "Dood aan de Koerden".

Deze aanval is niet de eerste.

Diep verontwaardigd stelden enkele diaspora-verenigingen van verschillende achtergronden een gezamenlijke verklaring op.In dit persbericht werden de woorden van de burgemeester van Sint-Joost, Emir Kir, aan de kaak gesteld omdat hij over de aanval gebruik maakte van een ondraaglijk amalgaam met dezelfde terminologieën als Erdogan, zonder enige nuance. Hij toont geen enkele empathie voor de tientallen parlementsleden, journalisten en academici die gearresteerd werden of die het risico lopen gearresteerd te worden, maar toont een grenzeloos begrip ter legitimatie van misdaden. De positie van zijn partij, de PS, werd eveneens bekritiseerd.

Vervolgens brachten bepaalde Turkse media bedreigende uitspraken uit ter verdediging van Emir Kir. Eén van hen was niet beschaamd om, ter verdediging van de feiten die gepleegd werden tegen het Koerdisch Instituut, te zeggen dat "Al diegenen die bij elke gelegenheid separatistische en terroristische organisaties ondersteunen, hun activiteiten uitvoeren binnen de grenzen van de gemeente Sint-Joost in Brussel" en daarna nam hij het niet na om een specifieke doelgroep aan te vallen door te verkondigen: "aan het hoofd van de verenigingen die vijandig staan tegenover Turkije is de oprichter van info-Türk, Doğan Özgüden, een van de oude linkse opposanten." (Yeni Haber, 29 november 2016)

Deze hetze tegen Doğan Özgüden is niet de eerste.

Voorheen waren er twee andere lynch-campagnes tegen zijn persoon. Dus, door te zeggen: "Erken deze man!", wakkeren deze fascistische kringen een bepaalde wrok tegen hem aan. Dit soort publicaties opent de weg naar mogelijke aanvallen en provocaties.

Degenen die het nieuws volgen in Turkije weten heel goed hoe dit soort lynch-campagnes wordt georganiseerd door de pers. De moord op de Armeense journalist Hrant Dink en de manier waarop de sfeer van zijn moord werd gecreëers, zijn voorbeelden hiervan.

Turkse fascisten haten Doğan Özgüden, deze haat is het gevolg van de strijd die hij en zijn vrouw Inci Tuğsavul al sinds hun jeugd leiden. De Islamo-fascisten die momenteel aan de macht zijn in Turkije voerden in de jaren 1960 "anticommunistische" campagnes tegen de linkse oppositie. Onder hun doelwitten in deze periode bevonden zich ook al de socialistische

Journalist Doğan Özgüden

journalist Doğan Özgüden, Inci Tuğsavul en de krant die ze toen leidden, Ant. Ze moesten hun vaderland verlaten en naar België komen, voor een leven in ballingschap. Sindsdien blijven ze niettemin strijd voeren voor democratie en vrijheid.

In het hart van Europa worden provocerende publicaties verspreid in het Turks, in de Turkse gemeenschap, tegen een verbannen intellectueel, alsof we in Turkije zijn. Hij wordt een bewust doelwit, omdat ze zich verraden voelen door iemand van hen en de Turkse staat hem dus beschouwd als "een verrader".

Wij nodigen opnieuw de Belgische politici en de bevoegde autoriteiten uit om een standpunt in te nemen.

Wij veroordelen krachtig de verhulde bedreigingen en verklaren eens te meer dat Doğan Özgüden niet alleen staat!

De ondertekenaars:

Assyrisch Instituut te Brussel
Ateliers du Soleil
Comité van Armeniërs van België
Confederatie van Turkse arbeiders in Europa-België (ATIK)
Confederatie van Onderdrukte Migranten in Europa (AVEG-KON)
Cultureel Centrum van het volk van Mesopotamië
Defensiecomité van de Armeens-Belgische Zaak (CDCA)
Democratisch Congres van de Volkeren – België (HDK-B)
Euro-Armeense Federatie voor Gerechtigheid en Democratie (EAFJD)
Federatie van Alevitische Verenigingen in België (FUAB)
FRA Dachnaktsoutioun België
Koerdisch Instituut te Brussel
Koerdistan Nationaal Congres (KNK)
La Maison du Peuple – Brussel
Vereniging van Armeense Democraten van België
Vereniging van Socialistische Vrouwen (SKD)

COLOFON

DE KOERDEN

Het tweemaandelijks tijdschrift van het Koerdisch Instituut vzw te Brussel - door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap erkend als beweging in het kader van het decreet op het sociaal-cultureel volwassenenwerk - biedt een politiek onafhankelijke blik op de huidige situatie van de mensen- en volkerenrechten in het Midden-Oosten, Eurazië en de Kaukasus en tevens op hun geschiedenis
en cultuur.

Bijdragen van derden vertegenwoordigen niet per definitie de visie van de redactie.

Koerdisch Instituut vzw
Bonneelsstraat 16, 1210 Brussel - België
Tel.: 0032/(0)2.230.34.02
Fax.: 0032/(0)2.231.00.97
Bankrek.:
IBAN BE35 8538 5112 7037, BIC: SPAABE22
E-mail: info@kurdishinstitute.be of kib@skynet.be
Website: http://www.kurdishinstitute.be
Facebook.com/kibrussels

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Derwich M. Ferho

EINDREDACTIE
Kristel Cuvelier, Margot Cassiers & Anna Elisabeth Kuijpers

COVERFOTO
Bijeenkomst ter ondersteuning van de kandidatuur van HDP-covoorzitter Selahattin Demirtaş voor de presidentsverkiezingen in Turkije. Amed (Diyarbakir), augustus 2014. (Foto: Kristel Cuvelier)

INHOUDELIJKE REDACTIE
Derwich M. Ferho

REDACTIECOMITE
Paul Vanden Bavière, Ludo De Brabander, Derwich M. Ferho, Kristel Cuvelier, Margot Cassiers, Hugo Van Rompaey, Maxime Nys, Toon Lambrechts, Thomas Steegen, Orhan Kilic, Roel Evens, Geert Kliphuis.

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER
Anna Davies, Chris Den Hond, Linda Dorigo

OPMAAK
Koerdisch Instituut vzw & Nevelland Graphics

DRUKKERIJ
Nevelland Graphics cvba-so

OPLAGE
300

JAARABONNEMENT
Neem een jaarabonnement door 25 euro over te maken op onderstaand rekeningnummer, of neem een steunabonnement via een doorlopende opdracht van 5 euro per maand.
Bankrek.: IBAN BE35 8538 5112 7037, BIC: SPAABE22
Voor het buitenland: € 35 (Europa), € 45 (buiten Europa) met vermelding 'jaarabonnement De Koerden'.

LOS NUMMER
5 €

Dit blad wordt uitgegeven met de steun van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling sociaal-cultureel werk.

INHOUDSOPGAVE

1 **De chaos in Turkije wordt elke dag groter**

2 **"We hebben allemaal een tas klaarstaan voor de gevangenis. Iedereen kan nu elk moment gearresteerd worden."**

8 **"De HDP is een goed medicijn voor Turkije"**

12 **De finale nagel in de doodskist van het vredesproces in Turkije**

15 **Stop de repressie in Turkije**

16 **Fatherland**

19 **Wat broeit er tussen de Koerden en het Syrische regime?**

22 **Gezondheid na de Revolutie: Rojava's nieuwe aanpak van gezondheidszorg**

26 **The final resolution of the 13th annual EUTCC conference: Kurdish recommendations and demands**

29 **Genoeg, genoeg, genoeg!**

31 **We zijn allemaal Doğan Özgüden!**

Hugo Van Rompaey

De Koerdische kwestie

Deel 2
Staatsnationalisme versus Volksnationalisme in Turkije

Koerdisch Instituut vzw
Beweging voor mensen- en volkerenrechten

Te koop voor 10 euro in het Koerdisch Instituut!